Анні Кос

Роман

Анні Кос

Кохання по-королівськи, або Не гай мого часу. - Харків: «Діса Плюс», 2024. - 320 с.

ISBN 978-617-8346-16-4

Не вірте привабливим незнайомцям, не переходьте дорогу колишньому нареченому й ніколи не чіпайте заборонені артефакти. Я порушила всі три правила. Тепер у моє життя увірвалися служба магічного контролю, аристократ із замашками найманця та працівники моєї ж лавки! А я ж лише мріяла про тихе жіноче щастя й нормальне життя!

Хороша новина — усе можна виправити, якщо повернути час назад. Погана — це незаконно. Але хіба це когось зупинить?

Підписано до друку 11.09.2024. Формат видання 60х90/16. Папір офсетний. Друк цифровий. Ум. друк. арк. 20. Надруковано в UNISOFT м. Харків, вул. Морозова, 13б, 61036. www.digital.unisoft.ua. Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.

ISBN 978-617-8346-16-4

©Анні Кос, текст 2024

©Боднарук Ангеліна, макет, мистецьке оформлення, 2024

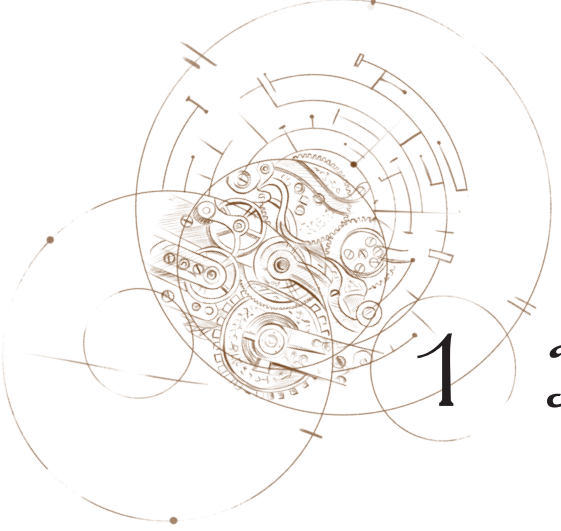

1 Глава

— До вас відвідувач, я провів його до гостьового кабінету. — Сухенький невисокий гоблін відірвав гачкуватий ніс від записів і підняв на мене очі. — Ма-а-ати рідненька! — охнув він. — Хто це вас так, Грейсі? І головне, коли встиг?

— Що, зовсім красуня? — я в задумі розглядала власне відображення в кишеньковому дзеркальці.

— Ні, кхм, я все розумію, — гоблін поправив окуляри й рішуче закрив книжку зі списком відвідувачів, — мода й свобода самовираження — речі корисні, але навіть для вас це дещо ексцентрично!

З дзеркала на мене дивилося цілком привабливе обличчя, от тільки отруйно-зеленого кольору. Ніжного, наче весняна трава. Синім волоссям котилися лілові блискавки, через що кінчики акуратно підстрижених пасом стирчали на всі боки життєрадісним сонечком.

— Відзнач в інструкції зі знешкодження артефактів третього класу небезпеки: додати до композиції щити розщеплення візуальних ефектів.

— То це ілюзія? — мій помічник одразу змінив тон і навіть зацікавлено копирснув пальцем локон, що стирчав догори. — І справді, на дотик не відчувається! Яка краса! — Тут на його обличчі запізно позначилося обурення: — Як це третього класу небезпеки?! Грейс, ви зовсім збожеволіли?

— Бреме, не починай, га? — Я рішуче зачинила люстерко. — Замовлення є замовленням, нічого складного, тим більше для мене. Невеликі віддачі при деактивації неминучі, ти ж знаєш. Проте оплата покриває наші тижневі витрати включно з платнею співробіт-

ників та попереднє замовлення реактивів. З тебе звіт, упаковування та доставлення назад замовнику.

Я кивком вказала на комірчину позаду себе, найсвятіше місце нашої крамниці. Лабораторія і випробувальний полігон одночасно, а заразом мій основний робочий простір.

— А хто замовник і чому я не в курсі? — хмуро поцікавився Брем, мій рахівник, секретар і радник в одній особі.

— Університет Змінної магії Інвертроуса. Вчора ввечері привезли з позначкою ультратерміново.

Брови гобліна впевнено поповзли вгору.

— О! — тільки й видав він.

— Ото ж і воно, що «о». — Я встала й підморгнула. — Виходимо на новий рівень. Репутація — корисна штука, Бреме. І працює на перспективу.

Помічник лише зітхнув. Лаяти мене за те, що я взялася за таку престижну справу, він не ризикнув. До того, впевнена, що, скільки б у старому не було буркотливості, невдоволення та претензій до моїх нестандартних підходів вирішення не менш нестандартних проблем, він таємно пишався нашими загальними успіхами.

— То що там відвідувач? — Я пірнула в шафку з готовими ілюзіями, вибрала найпристойнішу, наклала поверх зелено-бузкового неподобства. Так швидше, ніж знімати першу, а змушувати клієнтів чекати — неввічливо.

— Здоровань, — хмикнув низькорослий гоблін, окреслюючи в повітрі величезний за своїми мірками силует. — Може, ілюзія, я не майстер визначати такі речі неозброєним оком. Високий, молодий, риси обличчя аристократичні, вкрай впевнений у собі та прагне з вами зустрічі. Говорить про співпрацю, але, може, це хтось зі старих знайомих? Зайшов провідати й заразом запросити на побачення, а, Грейсі?

— Чого б такі думки?

— Та ніби я бачив його вже, а де, не пригадаю. Але він двічі уточнив, чи будете ви особисто.

— Мабуть, замовлення серйозне.

— Тоді ціну можна називати вищу.

— Бреме, — я кинула на гобліна докірливий погляд. — Що я тобі казала хвилину тому? Репутація! Ми не ринковий кіоск.

— З репутації каші не звариш і вночі до неї не пригорнешся.

— Суперечливо.

Ми переглянулись і тихенько засміялися.

— Гаразд, Грейсі. Ти тут господиня, тобі видніше, — здався гоблін. — Я піду пакуванням та прибиранням займуся.

— Ага, дякую!

Брем зробив крок до лабораторії. Ахнув, вилаявся й заволав:

— Грейсі, у тебе є совість?!

Але я вже втекла в коридор, якомога далі від його праведного гніву. Пробач, Бреме, але зеленим сьогодні залило не тільки мою фізіономію.

— Звільнюся! — полетіло мені в спину.

— Це навряд.

Гобліна-рахівника я успадкувала разом зі стійкою та стелажами від матінки Рози, коли орендувала в неї цю лавку. Здавалося, Брем сам був частиною цього місця: ґрунтовний, трохи пошарпаний життям, скрипучий і надійний. Спрацювалися ми напрочуд швидко. І, якщо не брати до уваги вічного єхидства й взаємних жартів, жили душа в душу: мені потрібен був тямущий партнер, Брему — стабільний заробіток.

А ще гоблін був одним із небагатьох, хто не надавав значення моєму минулому й з непідробною цікавістю розпитував про життя в іншому світі, звідки я потрапила сюди близько дев'яти років тому. Що було приємно, адже переселенці хоч і не дивина для місцевих жителів, але довіри в них не викликають.

Особливо такі, як я. Особливо ті, що в новий світ точно не збиралися. Нічого, як кажуть, не віщувало. Хто ж знав, що моє життя піде настільки не за планом?

***

— З днем народження, люба Грейсі! Щастя, здоров'я та мужика тобі гарного! — життєрадісно гаркнуло з трубки. І наспівало, безсовісно перекручуючи мотив і слова: — Тридцять шість, лише тридцять шість, у тебе все попереду!

— Загалом тридцять, але дякую. — Я скосила очі на годинник: за чверть шоста ранку. Якого дідька не спиться?

— Пробач, що рано, тут така справа, — люб'язно пояснила слухавка, — знаю, сьогодні не твоя зміна, але в нас накладка вийшла, загалом треба, щоб ти приїхала до восьмої.

— Куди? — сонні мізки поверталися ліниво та неохоче.

— На роботу, звісно, до магазину. Підмінити. Чекаю.

Екран погаснув, не залишаючи мені вибору. Я впала обличчям у подушку й тихенько застогнала. Перший вихідний за три тижні й псу під хвіст. За вікном мляво займався сірий світанок, низькі хмари шкрябали животами дахи типових однакових багатоповерхівок. Відмінний початок свята! Хоча, якщо бути відвертою до кінця, зустрічати тридцятиріччя в орендованій кімнаті на околиці міста на самоті теж не дуже хотілося.

«Вставай, Грейс, — штовхнула я себе подумки. — Тобі не звикати. Головне — ворушитися». Попереду на мене чекала осіння вогкість, труський трамвай, чергова зміна в заштатному супермаркеті, замотані життям і побутом покупці, бурчання начальника й проклятий день бабака… Я зітхнула, твердо пообіцявши собі бути розумницею і мислити позитивно будь-що. Я молодець, я переможець, я зможу, і все налагодиться. Голову вище, плечі ширше та посмішку, посмішку обов'язково!

— Грейс, ну що ж ти ревеш білугою? — втішала мене в обід Валька, напарниця по овочевому відділу. — Забилася на склад, як миша якась, соплі розвісила. Через день народження, чи що?

— У-у-у! — схлипнула я. — Валь, мені тридцять років. Чоловіка немає, сім'ї немає, дітей немає, освіти нормальної немає, навіть папуги немає! Натомість є з десяток зайвих кілограмів та нуль перспектив у житті.

— Тю, знайшла теж дивину, — пирхнула подруга й пригорнула мене за плечі. — Та в кожної другої баби те саме. І взагалі, до чого тобі чоловік і папуга? Годуй їх, прибирай за ними, суцільний клопіт. Ось на мене подивися: приходжу з роботи додому, а там друга зміна з прання, готування та господарства. Вже й не пам'ятаю, коли востаннє сукню святкову надягала. А ти ось вільна, сама собі господиня, з технікою на «ти», будь-яке барахло можеш полагодити.

— Пішла голота на вигадки. Думаєш, це від гарного життя? Коли на допомогу чекати нізвідки, і кран сама поміняєш, і чайник відре-

монтуєш, і взуття приклеїш, та й взагалі, крутись, як хочеш.

— Зате нікому нічого не винна! А ще ім'я в тебе гарне, чарівне, хто тільки вигадав?

— Мама, — голосно схлипнула я, ловлячи своє криве відображення в глянцевих дверцятах холодильної установки, — на честь актриси, яка з князем побралася.

— Келлі, так? — кивнула Валька. — Ну ось, які твої роки, знайдеш і собі принца!

— Ага, ось зміну здам — і одразу.

— Ні, ну, може, через годину-дві, навіщо ж поспішати, — подруга тицьнула мене кулаком у плече. — Так що досить болото розводити, вставай. Несміяни зараз не в моді.

— А хто в моді? — сумно зітхнула я.

— Ці, як їх, супергероїні. Чудо-жінки. Які р-р-раз! І всі проблеми одним махом.

— І багато ти таких бачила, га?

— Ні-і, — похитала головою Валька. — Але, щоб до завтра переоблік провести, нам точно суперсили знадобляться.

Вовтузилися ми до пізнього вечора. Списували зіпсоване, перераховували свіже, тягали туди-сюди коробки з продуктами, зводили накладні. До вечора страшенно втомилися, тому на постачальника фруктів, що приїхав перед закриттям, дивилися як на посланця з пекла. Чоловік поспішав і нервував, та й у нас настрій був нижчим за плінтус. Надворі хмурилося, різкий вітер гнав заднім двором опале листя й пил.

— Гроза, чи що? — Валька задумливо дивилася, як хитається старий клен біля входу. — Серед осені, та така сильна.

Різким поривом вітру сіпнуло двері сусідньої комірчини, де магазин зберігав порожню тару. Схоже, хтось із вантажників забув засунути засув.

— От зараза, — розлютилася я, розуміючи, що зараз нещасні дверцята просто рознесе на друзки об бетонну стіну. — Валь, піду закрию.

— Стій, куди? Там замок проіржавів, пошукаю, чим підперти.

Але я тільки відмахнулася й зробила крок під перші холодні краплі дощу. Неслухняний іржавий язичок засува ніяк не хотів входити в

скобу, ривки вітру ставали все сильнішими, дощ — нав'язливішим. Я подумки вилаялася й налягла на дверцята всією вагою.

Пролунав страшний тріск. У перший момент я злякалася, що зламала нещасні двері остаточно, а потім до мого втомленого мозку дійшло, що тріск йшов ззаду. Я ще встигла озирнутися, щоб побачити, як старий клен біля входу стрімко нахиляється в мій бік і обриває дроти, а потім просто перед очима сліпуче спалахнуло — і я провалилася в темряву, пронизану яскравими електричними сполохами.

2 Глава

Існування після смерті виявилося якимось дивним. Із зірочками на темному небі, фігурами в балахонах, підсвіченими нерівними відблисками смолоскипів, і кинджалом, що плавно летить прямо в моє серце. Чого-чого, а такого я не очікувала зовсім. Думала, буде політ крізь темряву до світла, візит янгола й божий суд, або хоча б просто тиша й забуття.

Від виду гостро відточеного леза стало так страшно, що я буквально зірвалася з місця. Закричала, сіпнулася й скотилася з якогось постаменту на мерзлу землю. Надзвичайно слухняне тіло явно хотіло жити більше, ніж одурманена важким трудовим днем свідомість. Не розуміючи, що відбувається, я підскочила й кинулася навтьоки, проте піти далеко не встигла. Фігури в балахонах зловили мене вже через пару кроків, підняли, попри вереск та відчайдушні спроби відбитися, у повітря, грубо кинули назад на постамент. Знов блиснуло лезо кинджала.

— А-а-а! — тільки й встигла заволати я.

Жахливими фігурами пробіг розряд струму. Найнатуральніший, як у кіно: з блискавками та іскрами. Невідомі закричали й відсахнулися в різні боки, а я з подивом втупилася на свої руки, охоплені блакитними спалахами. Цілком незнайомі руки: тонкі, худі, дитячі.

— За указом ради Архітекторів ви заарештовані! — гаркнуло з темряви. — Скласти зброю, зняти щити, припинити обряд!

Постаті в балахонах кинулися врозтіч, темряву розірвали вогняні сполохи. Хтось біг, хтось волав, щось вибухало й гуркотіло, а я сиділа на одному місці й спостерігала за хаосом, що відбувався навкруги, з відкритим ротом.

— Ти як, мала, ціла, чи що?

До мене підійшов старий у маскарадному костюмі: смокінг, жилет, біла сорочка, старовинний капелюх і патичок, який сипав червоними іскрами, у руці. Чоловік клацнув у повітрі пальцями, створюючи перед моїм обличчям білу вогняну кулю. Придивився, насупився, цокнув язиком, хитнув головою.

— Пам'ятаєш, як сюди потрапила? Знаєш, де перебуваєш? Як тебе звати?

Я ж зачаровано дивилася на кулю. Ламп, що висять просто в повітрі, не буває. Як і не існує магічних патичків, що палахкотять червоними іскрами червоними іскрами магічних патичків. Ніхто вже років триста не носить щити, тим більше такі дивні, напівпрозорі та, схоже, невагомі, розмальовані ієрогліфами зі світла. Ніхто не одягається в смокінги та циліндри. Якщо це світ мертвих, то точно для божевільних.

— Гей, хлопці, у нас потерпіла. Шок та, можливо, переохолодження. Кличте цілителя! — гукнув кудись за спину дід і знову повернувся до мене. — Тримайся, мала. Якщо жива, значить, видерешся.

Він зняв із себе смокінг і накинув на мої плечі. Сором який! Та я ж гола сиджу на мерзлому камені, навколо купа народу, а я тут тілесами відсвічую! Почуття, думки, логіка — це все поверталося повільно, ривками, неохоче. Я опустила очі та з подивом витріщилася на стрункі ноги, плаский живіт, ледь помітні груди. Боже мій, та я, схоже, дитина! Ну, підліток швидше, років дванадцять максимум.

Що тут відбувається?

Світ крутнувся, поплив каламутним туманом і почав завалюватись набік.

— Тролева дупа! — вилаявся сивий дядько, хапаючи мене за плече. — Тільки непритомності мені ще не вистачало! А хто свідчення даватиме?!

«Плювати, — похмуро подумала я, пірнаючи в рятівну темряву, — це вже ваші проблеми, а не мої!»

Як з'ясувалося значно пізніше, після того, як мене доставили до місцевого лікувального відділення, зупинили нервовий зрив, влили

якісь магічні стимулятори, дали виспатися, виплакатися й прийти до тями, проблеми все ж таки були зокрема й мої.

Я справді померла. У колишньому світі моя тілесна оболонка загинула від удару струмом. Дурна, безглузда смерть, якщо в смерті взагалі може бути якийсь сенс. І вирушити б мені на дострокове перероджeння, якби саме цієї миті в сусідньому світі в країні під назвою Ареон якимось сектантам не спало на думку побавитися з магією.

Тієї самою, існування якої заперечувалося на Землі й у кількох суміжних із нею світах. Звісно, той факт, що світів багато, і вони можуть бути суміжними, такими, що перетинаються, та ізольованими, мені було запропоновано прийняти на віру. А в тому, що в деяких із них магія живе та процвітає, я переконалася сама.

— Мені потрібна твоя повна біографія, щоб зрозуміти, що з тобою робити далі, — похмуро заявив начальник третього міського відділу розслідувань, той сивий чоловік, який подарував мені смокінг. — З якого ти роду, де жила, як тій дивній магії, цій е-лек-троенергії, навчилася?

— Це не магія, — буркнула я. — Фізика. Якщо, звичайно, не розглядати навсправжки випадки, коли пнеш зламаний принтер, а він починає працювати.

— А принтер це що? Хоча поки не має значення. Давай із самого початку, у подробицях. Про сім'ю.

— Немає її.

Взагалі-то нас було троє: я, мама та бабуся, батько покинув нас ще до мого народження. Жили ми, ясна річ, небагато, але дружньо. Проблеми вирішували, як уміли, раділи дрібницям, іноді навіть вибиралися до знайомих у село, на озеро. Все йшло непогано, поки одного холодного зимового вечора п'яний ідіот-водій не в'їхав у зупинку, вбивши чотирьох ні в чому не винних людей. Ми з бабусею залишилися вдвох, мені було лише дванадцять.

Той рік я пам'ятаю погано, ніяк не могла змиритися з тим, що сталося. Я злилася, постійно збігала зі школи, вешталася підворіттями, билася з пацанами. Грубіянила всім поспіль, навіть бабусі, яка відчайдушно намагалася повернути мене на правильний шлях. Потім трохи полегшало, я навіть якось закінчила школу, але до нормального життя так і не повернулася.

Коли мені виповнилося вісімнадцять, не стало й бабусі. Від самотності в оточенні знайомих речей, просочених нашими спогадами, хотілося лізти на стіну. Тому, коли на порозі з'явилися незнайомі люди з ухвалою суду та вимогою звільнити квартиру, я навіть не стала сперечатися. Пішла, дурепа, в нове життя з однією валізою, голосно грюкнувши дверима. Потикалася поміж знайомих, знайшла роботу на будівництві, оселилася в гуртожитку, думала, так буде легше втекти від минулого.

Потяглася нескінченна низка фальшивих подружок і таких самих друзів, пошуків роботи, нових гуртожитків. Заміж я не вийшла, за закоханостями йшли болісні розчарування. Без хорошої освіти, з вітром у голові я тинялася від одного підробітку до іншого, а потім трапилася та гроза. Та й смерть.

— Все ясно, — підбив підсумок слідчий. — Розумієш, магія має свої закони та норми допустимого. І, відповідно, неприпустиме також. Наприклад, існує практика вилову втрачених душ із метою отримання незаконної магічної вигоди. З такими, як ти, розмова коротка: вас втілюють у матеріальне тіло, щоб отримати доступ до накопиченої за час життя енергії, потім випивають, перетворюючи на магію. Брудна справа, нестабільна й небезпечна, таким лише хаосити займаються. Ті ще гади, але обережні. Зазвичай результати їхньої роботи ми знаходимо вже після ритуалу, але тобі пощастило. Або не пощастило, — він трохи скривився.

— Тобто?

— Втраченою душа стає далеко не відразу, це довгий процес, відправною точкою якого стає якась неприємна подія чи вчинок. Саме цей момент вважається моментом втрати, тому жертва зазвичай втілюється в стані «до» перелому. У твоєму випадку — до втрати найріднішої та найулюбленішої в житті людини. Підсумок: ти в чужому світі, у власному дитячому тілі, але з пам'яттю про те, як прожила попереднє втілення. Такий юридично-магічний парадокс.

— А нащо взагалі такий ритуал вигадувати? — пробурмотіла я тихо.

— Хтось із жерців минулого вирішив, що добре було б дати нещасним шанс виправитися й заразом навернутися до їхньої віри. Нові магічні здібності — це тобі бонус від ритуалу. Законні вони чи

ні, але ж працюють. А взагалі, ти не хвилюйся, розслідування вже майже завершено, ті ідіоти, що тебе викликали, підуть під суд.

— А що буде зі мною? — Від страху, що я знову опинюся з однією валізою на вулиці чи взагалі за ґратами, а то й у лабораторії, як рідкісний експонат, у грудях стиснулося.

— Мені на тебе право опіки дали, — сердито буркнув слідчий. — Тобто виписали примусово. Гадки не маю, куди тебе тепер подіти, ти ж шмаркачка ще зовсім, читати-писати по-нашому не вмієш. Рідних у тебе немає, зв'язків також. Іншого опікуна призначити не вдасться, втрачена душа — це, не ображайся, не те щоб дуже престижно. Ніхто таких, як ти, облаштовувати не хоче. У сирітський притулок визначать хіба що.

Від чергового підтвердження, що я ніхто на ім'я «Ніяк», стало невимовно прикро. Справедливість, якщо вона і є, явно не хотіла тріумфувати сама по собі й чекала відчутного стусана з мого боку.

— Ти, дитино, сама чого хочеш?

— Знайшли дитину. Мені тридцять років.

— Було. А зараз дванадцять. Так що? Є ідеї?

Я добре замислилася, згадуючи минуле втілення. Тоді я пустила життя під укіс несвідомо, тепер хоч знаю, що можу втратити.

— Я нічого не розумію у вашому світі, — я почала перераховувати вголос. — У мене немає знайомих, немає елементарних навичок, перспектив, грошей, зрештою. Але є якась магія.

— Ще є урядова допомога, — підказав слідчий. — Забезпечення мінімальне, але краще, ніж нічого.

— Мені треба вчитися, — твердо сказала я. — У вас на магів навчають?

— Звичайно, — здивовано хмикнув він. — Слухай, а це ідея. Є кілька закритих шкіл для обдарованих учнів, із повним пансіоном. Думаю, я зможу домовитись, щоб тебе взяли. Хоч не буду мучитися все життя від докорів сумління. Курс лише чотири роки, потім треба вступати до академії по конкурсу, але тут вже без мене розберешся.

— Тоді знову до школи, — я похмуро посміхнулася, уявивши себе, майже доросле дурбецало, над місцевим аналогом абетки.

Слідчий дотримався своєї обіцянки. Комусь заплатив, на когось

натиснув, не знаю вже, але за місяць мене прийняли в закриту перед-академію для обдарованих сиріт.

Досить швидко я освоїлася в новому тілі та усвідомила ті плюси, які несподівано отримала. Знову молода, знову жвава та спритна, навіть трохи симпатична. У навчання я вгризлася зубами, кігтями та всім, чим було можна. Знала, що третього шансу в мене не буде, тому треба зробити все, щоб не витратити молодість даремно. Я вчилася, як звір. Чіплялася за будь-яку нагоду, шукала будь-яку лазівку й до шістнадцяти років таки отримала стипендію на навчання у Вищій Академії Магії. Обрала спеціальність артефактора.

То був мій щасливий білет. П'ять років під керівництвом кращих магів країни, п'ять років на те, щоб завести знайомства. Серед адептів академії навчалися хлопці з гарних сімей, був шанс зловити удачу за хвіст та знайти свого єдиного. Дар, отриманий на ритуалі й помножений на деякі знання про техніку рідного світу, дозволив мені стати доволі дотепним інтуїтом. Тобто тим, хто міг створити чи відремонтувати найскладніші техномагічні пристрої, спираючись швидше на інтуїцію та припущення, ніж на фактичні знання.

Це зіграло зі мною злий жарт. Мене помітили, почали запрошувати на змагання та конкурси. На одному з них я познайомилася з лордом Хорасом Гейбом, шефом-покровителем академії, єдиним сином канцлера Луїса від колишньої дружини. Яка, до речі, вдало розлучилася із чоловіком років п'ять тому.

Хорас був неймовірно привабливим, справжнім казковим принцем. Молодий, всього на п'ять-сім років старший за нову мене. Золоте волосся, ясні блакитні очі, чудово поставлений голос із бентежливими низькими нотками, вишукані манери, дотепність — просто картинка. Звичайно, від уваги такого красеня я розтанула. Кілька безневинних танців, бесіди про досягнення науки — і ось уже руки молодика сповзли з моєї талії відчутно нижче.

— Продовжмо розмову в більш приватному оточенні, — зворушливо шепнув він мені на вухо. — У бібліотеці є затишні куточки: диванчики, приглушене світло. Цієї години там порожньо, повірте, нам ніхто не завадить. Але, якщо хочете, можемо разом вирушити за місто.

Мене ніби в крижану воду кинули.

— Ви, мабуть, неправильно мене зрозуміли, — я рішуче вивернулася з його обіймів. — Приватні розмови мені не цікаві.

— Це ви не зрозуміли, — посміхнувся він. — Вони цікаві мені.

На жаль, Хорас відносився до тих самозакоханих типів, які не розуміли, що «ні» означає не «так, але треба поламатися для пристойності» або «ні, я ще не припудрила носик і не зав'язала бантики на панчохах», а саме «сумнівні зв'язки мене не цікавлять». І справа не в тому, що він був непривабливий, навпаки. Ось тільки я була для нього ніким, черговою спідницею, тимчасовою втіхою: ані зобов'язань, ані відповідальності. Одружуватися з безрідною втраченою душею він би не став.

З того моменту моє життя перетворилося на філію тренувального полігону для шпигуна. Хорас не звик отримувати відмови, а я зрозуміла, що якщо стану постільною розвагою для синочка канцлера, то втрачу репутацію. Хорас шукав зустрічей, я їх уникала, що, на жаль, лише розпалило його зацікавленість. Далі — гірше. Нормальні хлопці почали триматися від мене якомога далі, а лорд Гейб — ближче. Було все: провокації, умовляння, підстроєні зустрічі, показові коханки, підіслані негідники. До моменту закінчення академії про нас тільки лінивий не молотив язиком. На випускному балу Хорас повторив пропозицію, попередивши, що йому набридло слухати відмови. Сказав, що краще б мені одуматися та оцінити перспективи, що відкриваються просто в мене під носом.

Я розлютилася й послала його під три чорти прямо посеред танцювальної зали. Він нічого не відповів, гидко посміхнувся й сказав, що його терпіння вийшло. А наступного ранку на мене посипалися відмови: про влаштування на роботу, оренду житла, виділення подальших грантів на навчання. Я, дипломований спеціаліст, найталановитіший маг-артефактор курсу, інтуїт з унікальним даром бачити магічні потоки, знову опинилася на вулиці.

Подумати тільки! Якби не ображене моєю відмовою самолюбство цього ідіота, сидіти б мені зараз в управлінні ради Архітекторів. Стажистом чи молодшим лаборантом, звісно, але з перспективами стати помічником Архітектора. Однак не судилося… Чоловік, особливо дріб'язковий, який має впливові знайомства й гучний титул, може стати серйозною перешкодою на шляху до успіху жінки, яка

рішуче сказала «ні» у відповідь на його мерзенні пропозиції.

Доказів у мене не було, але надто швидко й несподівано розповзлися по столиці чутки про те, хто я насправді і як опинилася в цьому світі. Звичайно, великою таємницею це ніколи не було, але до конфлікту з Хорасом ніхто в моє життя не ліз і минулим не цікавився. Зрозуміло, я влаштувала шефу-покровителю гучний скандал. Дурненька, сподівалася, що це якимось чином збереже мою репутацію. Помилася: Хорас нічого не визнав і не виправив, ще й виставив мене повною істеричкою.

Пробиватися нагору мені довелося самостійно. І вкотре вже із самого дна. Проплакавши кілька днів на плечі подруги, я зібрала в кулак залишки волі, а в кишеню — накопичені золоті, і вирушила шукати приміщення під оренду. Займатимуся приватною практикою, вирішила тоді, благо ліцензія вже була, а відкликати її Хорас не зміг. Зрозуміло, що з таким рівнем підготовки на околиці міста мене прийняли як рідну.

Що ж…

Я виринула із сумних спогадів і глибоко вдихнула. Хай там як, зараз у мене є житло, робота та надія на майбутнє. І клієнт, який чекає на мене в кабінеті.

3 Глава

Відвідувач сидів у моєму власному кріслі, між іншим, кращому в кімнаті, і вигляд мав поблажливий. Приблизно такий самий, як у ситого й розбещеного господарями кота, що гордо сидить на десятковій пошитих на замовлення оксамитових подушок. Гладко виголене підборіддя, обличчя з тонкими рисами, але чіткими вилицями, темне, трохи кучеряве волосся, ясний лукавий погляд сірих очей — і справді аристократичний вигляд. Незнайомець був високий, стрункий, впевнений у собі. Привабливий, аж занадто. Я тихенько зітхнула, придушуючи мрію про прогулянку під руку з таким кавалером.

Збоку здавалося, що чоловік повністю поглинений вивченням майстерно вирізаного годинника на стіні, проте на звук моїх кроків він обернувся миттєво. Окинув мене здивованим поглядом, трохи насупився, але все ж підвівся й вклонився.

— Я можу вам чимось допомогти? — поцікавилася я максимально чемно.

— Якщо ви та, про кого я думаю, мабуть, так. Мене цікавить ремонт пари артефактів, старовинних та складних. Замовлення потребує певної делікатності та високого рівня майстерності, а також виконання в стислий термін, без зайвих розпитувань та сторонньої уваги. Зрозуміло, за хороші гроші. Потрібен тямущий інтуїт, мені рекомендували завітати до Грейс Колті.

— Зрозуміло, ми не розголошуємо подробиці співпраці. — Я знизала плечима, ох вже ці ігри в таємниці, як же їх люблять чоловіки! Особливо коли мова заходить про сумнівні замовлення на магічне мічення карт, артефакти, що підслуховують або підглядають, або купівлю амулетів для більшої... кхм... мужності. — Ви можете взяти

в мого помічника зразок стандартного договору та ознайомитись з усіма умовами. Якщо замовлення є приватним і не порушує чинних правил, його деталі не вийдуть за межі крамниці. Ви ж не збираєтеся просити в мене про щось незаконне? — я зробила максимально наївну мордочку, що дуже пасувала до вдягнутої зараз ілюзії. Мабуть, вигляд чарівно-наївного блакитноокого янголятка міг збити з пантелику кого завгодно.

Крім, як виявилося, чоловіка навпроти.

— Ціную ваш тонкий гумор, еньє Грейс. Але справа, про яку я говорю, однозначно виходить за межі стандартного договору, а в таких випадках варто обговорити деталі «на березі».

— Припустимо. У будь-якому разі мені доведеться подивитись на артефакт, щоб зрозуміти, чи можу я вам допомогти, — я опустилася на своє законне місце й зробила ввічливий жест, вказавши на крісло для гостей.

— Безперечно, тільки-но… — він раптом завмер і буквально пропалив мене уважним поглядом… — я не звик розмовляти з ілюзіями. Зніміть її, будь ласка.

Ого. А оце було несподівано. Ілюзії з моєї шафи штучні, ручної роботи, практично витвори мистецтва. Розпізнати їх за п'ять, та яке там, за дві хвилини розмови — це не жарт, а певний рівень. І чималий.

Я придивилася до співрозмовника уважніше, відзначаючи пропущені раніше деталі: горду посадку голови, розгорнуті плечі. Одягнений непомітно, але добротно, взуття дороге, таке не носять звичайні роботяги та майстрові, що становлять левову частку моїх клієнтів. Руки доглянуті, але не зніжені, як в аристократа. Рухи вивірені й граціозні, але якісь аж надто швидкі. Точні, я навіть сказала б, як у танцюриста або досвідченого бійця. Або найманця, що теж не виключено. І було в ньому ще щось, майже не відчутне, легка аура зверхності, яка є тільки в тих, хто народився із золотою ложкою в роті, або в дуже-дуже впевнених у собі професіоналів.

Я відчула укол цікавості. Хто ж ви такий? Співробітник служби магічного контролю, аристократ із ради? Здається, мені потрібна хвилинка на роздуми, бажано непомітна.

— Не звертайте уваги, — я смикнула плечима, відкидаючи за

спину біляві кучері. — Просто невелика накладка з візуальними ефектами під час деактивації заклинання. Не хочу лякати вас нетипово-зеленим відтінком шкіри.

— Повірте, я і не таке бачив.

— Вважайте, що це моя особиста забаганка. Я все ж таки дама, з вашого боку неввічливо було б свідомо ставити мене в незручне становище, — бовкнула я навмання: на різномастих лордів в академії такі зауваження діяли безвідмовно. Шляхетне виховання — це вам не жарти. Манери, які вбивають у голови молодим аристократам, часто виявляються сильнішими за здоровий глузд. І дуже здивувалася, бо відвідувач несподівано здався:

— Добре, хай буде так. Але можу я хоча б уточнити, що саме це було за закляття? Мені рекомендували вас як надійного й досвідченого фахівця, а тут така прикра помилка…

— Цілком допустима під час роботи з бойовими артефактами третього класу небезпеки, — сухо уточнила я, починаючи потроху дратуватися. Прийшов, красунчик, до моєї контори із сумнівними проханнями, при цьому має зухвалість сумніватися в моїх навичках? Дякую, можу обійтися й без ваших натяків. — Утім, якщо ви не впевнені в моїй кваліфікації, можу порадити звернутися до когось іншого. Брем, мій помічник, дасть вам список інших майстерень.

Я вже зібралася попрощатися, але чоловік так блиснув очима, що я заклякла.

— Я прийшов до вас, еньє Грейс, — вагомо сказав він, — мені кортить отримати саме вашу консультацію, і я її отримаю. Не варто так сердитися від легкого й, погодьтеся, цілком природного нападу допитливості.

— Не варто звертатися за допомогою до людей, яким ви наперед не довіряєте.

Хвилину ми мірялися поглядами, наче перед початком поєдинку. Раптом губи незнайомця вигнулися, видаючи задоволення. Він кивнув і простяг мені руку.

— Ви, мабуть, все ж мене влаштовуєте. Едвард. Радий знайомству.

— Лорде Едварде… — я зробила виразну паузу, натякаючи, що гра у звичайного перехожого бездарно провалена й добре було б озвучити прізвище. Мимохідь відзначила, що рукостискання в нього

хороше, міцне, як між рівними, без натяку на зайву поблажливість до жіночої крихкості або, навпаки, спроби флірту.

— Для вас просто на ім'я. Можна еньян Едвард, якщо віддаєте перевагу більш формальному варіанту.

— Як скажете, еньяне. То що там із ремонтом? Подивимося ваші артефакти.

— Чудово. Тоді підпишіть це.

Він витонченим жестом змахнув рукою, і з порожнечі на долоню опустився аркуш, вкритий густими рядками. Едвард перегнувся через стіл і вручив аркуша мені з легким поклоном. Позер, хоч і цікавий. Підпросторове сховище — штука рідкісна, і зазвичай туди влазять тільки дрібниці, на кшталт пари шпильок або гаманця з монетами, а тут, дивіться, цілий аркуш, рівний і гладкий, наче щойно з-під пресу.

— Ах, підписати нема чим, — слідом за папірцем із порожнечі було витягнуто витончений письмовий набір із пером і тушшю. Яскраво-червоною.

— Дякую, — я опустила очі, квапливо переглядаючи текст.

Назвати цей документ стандартним не зміг би жоден юрист-першокурсник. Заборона на поширення інформації в цілому й деталей зокрема, заборона обговорення поза колом посвячених осіб, а на додачу присяга, що я не передам сам артефакт або відомості про нього третій особі ані з науковими, ані з комерційними цілями. На крові присяга. Нічого собі!

Я підняла погляд на співрозмовника, подумки прикидаючи, що ж за роботу мені пропонують, і квапливо розмірковуючи, ким може бути мій потенційний наймач.

Одяг, манери, рівень магії — він явно не простак. Помітив мою ілюзію — отже, третій, а то й другий рівень відстеження візуальних трансформацій він має. Договір виписаний так, що комар носа не підточить, папір дорогий, із тисненням, але не гербовим, прилад для письма просто розкішний, а в чорнило, швидше за все, вплетена та сама кровна присяга, про яку написано в тексті.

З іншого боку, на тому ж клаптику паперу чорним по білому значилося, що замовник бере на себе відповідальність за всі моменти, пов'язані із законністю, безпекою та майновими правами на арте-

факт, гарантує його безпечність для мене та навколишніх, а також зобов'язується надати всю необхідну для ремонту інформацію. Елітні найманці ніколи не стали б включати ці пункти в договір, що вже говорити про дрібних шахраїв з околиць. Напевно, Едвард — аристократ, який успадкував потенційно дорогу іграшку від когось із предків. Таке зрідка, але бувало, а на аукціонах антикварних виробів подібні знахідки часом зривали дуже непогані ставки.

— Аванс складає половину усієї суми, — зауважив чоловік. — І ще передбачено компенсацію в разі часткової чи повної втрати здоров'я або життя під час виконання завдання.

— Втрати чого?!

— Життя чи здоров'я, — повторив клієнт поблажливо. — Втім, це форс-мажор, не думаю, що до того дійде. Подивіться на суми.

О так, цифри вразили б навіть найзаможнішу скнару в місті. Ось тільки я такою не була й у безплатний сир перестала вірити вже давно. Так, у крамниці справи йшли не на широку ногу, але загалом і скаржитися особливо не доводилося.

Я відірвала погляд від паперу.

— Якщо після діагностики артефакту я зрозумію, що не можу вам допомогти, то…

— Пункт дев'ять-шість у розділі «Припинення співробітництва», — він і бровою не повів. — Жодної відповідальності та боргів. Я сплачую за консультацію, ви забуваєте, що ми зустрічалися. Влаштовує?

Трохи повагавшись, я все-таки поставила підпис на договорі. Цікавість — страшна річ, особливо в комплекті з бажанням заробити й певною особистою симпатією. Едвард усміхнувся й, відсунувши убік договір, виклав переді мною дві невеликі коробки.

У першій виявилося цілком пересічне, хоча досить компактне магічне ласо. Така собі чарівна мотузка змінної довжини та майже необмеженої вантажності. Я трохи примружилася, фокусуючи зір на магічних потоках. Так, все стандартно: схема закляття не пошкоджена, вузлові точки злегка розбовтані та пара векторів знеструмлена через контакт, що переривається. Добре все-таки, що я трохи знаюся на електроприладах, дякую, як-то кажуть, минулому життю й минулій смерті.

— Не працює в момент кріплення?

— Самокріплення, — уточнив Едвард. — Ви це дійсно бачите?

— Так. — Я покрутила ласо в руках, на ходу підтягуючи схему заклинання.

— Як?

— Що «як»? — перепитала сухо, не маючи бажання відриватися від роботи.

— Як це виглядає? Багато інтуїтів бачать тіні, відблиски, розпливчасті образи. У них діагностика займає чимало часу.

— Я бачу схеми. Рівні креслення, намальовані світлом. Тривимірні. В академії говорили, що це моя індивідуальна особливість сприйняття магічних потоків.

«Які я відчуваю і спрямовую, як електричні, спасибі рідному світові, — додала я подумки, — але незнайомцям про це не обов'язково знати». Клацання, поворот, кріплення. Ланцюг замкнувся, по ласо прокотився відчутний розряд, у кімнаті запахло озоном.

— Готово!

Ошелешені обличчя клієнтів — один із найприємніших аспектів моєї роботи. По-хорошому, це можна порівняти з майстерністю шеф-кухаря, який забіг у привокзальну пиріжкову: у випадкових глядачів процес приготування та манера подачі страви зазвичай викликають подив і дитяче захоплення.

— Не так вже й складно, — я демонстративно знизала плечима. — І чого було влаштовувати ці складнощі з договором?

Клацнув замок другої коробки, кришка на пружинках м'яко відкинулася назад — і я одразу прикусила язика.

Те, що лежало всередині, не йшло в жодне порівняння з безглуздим ласо — навіть віддалено-приблизно. На перший погляд, артефакт нічим не відрізнявся від будь-якого кишенькового годинника: кругленький золотий корпус, різьблений циферблат, ланцюжок для кріплення до підкладки кишені. Якби не одне «але»: я дивилася не звичайним зором.

У жодного кишенькового годинника, навіть наймагічнішого, що не потребує регулювання й живлення, зачарованого від втрати чи крадіжки, не могло бути такої хитромудрої магічної структури. Жоден кишеньковий годинник, байдуже, наскільки складний і до-

рогий, не мав подвійного циферблата, один з яких лежав у підпросторі. Зрештою, жоден кишеньковий годинник не йшов одночасно у двох напрямках, відраховуючи час вперед і назад.

Переді мною лежав дуже небезпечний, дуже старий, дуже складний і до шаленства прекрасний артефакт магії часу. Тієї самої, забороненої, стертої з пам'яті світу радою Архітекторів ще бог знає скільки століть тому.

Від несподіванки я сіпнулася й різко підвела очі. Гострий, холодний, розважливий погляд чоловіка навпроти пробив мене навиліт, змусивши відсахнутися від столу. Напевно, варто було вдати, що я нічого не зрозуміла, видавити якийсь дурний жарт про бабусину спадщину й відправити невдаху-клієнта в годинникову майстерню, але мені банально не вистачило вміння тримати себе в руках.

З жахливою виразністю я уявила, що зі мною зроблять служби магічного контролю, якщо дізнаються про цю знахідку. І з не меншою — що зі мною зробить загадковий клієнт прямо тут і зараз, заговори я хоч на півтону голосніше за потрібне.

Жити мені хотілося. Дуже сильно.

Еньян Едвард зрозумів усе миттєво й перемахнув стіл одним стрибком. З блискавичною швидкістю схопив моє зап'ястя, не дозволяючи дотягнутися до кнопки активації тривожного сигналу, відтіснив до шафи біля стіни й втиснув у неї всім тілом. І що мені робити? Бити клієнта магією? Якщо на ньому приховані щити, замість нападу буде суцільна провокація з невідомими наслідками. А якщо щитів немає, я ризикую вбити незнайомця, бо хто ж знає, наскільки в нього серце здорове. Я шумно видихнула, та так і не встигла знову вдихнути.

— Не робіть дурниць, енья Колті, — голос чоловік не підвищив, але від загрозливої інтонації в мене все всередині стислося. — Ви погодилися на нерозголошення, а я не люблю жартувати.

Він схилився до мого обличчя, поволі провів тильною стороною долоні по моїй щоці, опустився нижче, затримавши руку під підборіддям. Я судомно проковтнула клубок у горлі: ну вляпалася!

— Дихайте, Грейс, дихайте. І вчинімо так, — він, немов граючись, притиснув пальці до моєї шиї, — я зараз відійду й не заважатиму вам робити свою роботу. Ви закінчите із замовленням, отримаєте

оплату, після чого ми обидва забудемо про цю зустріч. Обіцяю, що більше не потурбую ані вас, ані інших працівників крамниці. Добре?

Він завмер в очікуванні моєї реакції.

— Боляче. Рука, — сипло видихнула я.

Здається, він тільки зараз помітив, що надто сильно стиснув пальці.

— Вибачте.

Сталева хватка розтиснулася, та й сам еньян відступив на пів кроку назад, дозволяючи мені поворухнутися. Втім, плекати ілюзії було б безглуздо: з такою швидкістю реакції ця людина небезпечніша за отруйну змію.

— Грейс? Ви в порядку? — чоловік клацнув пальцями в мене перед самим носом.

А я поспіхом розмірковувала. Окрім дивного клієнта, нас у лавці всього троє: я, рахівник і моя напарниця в торговому залі, зовсім ще жовтороте пташеня. Я, звичайно, можу трохи посмикатися й навіть зчинити шум, але навряд чи хтось із перехожих зайде дізнатися, що тут відбувається. Брем мене не захистить, для високої людини низькорослий гоблін не небезпечніший за п'ятирічну дитину, а Едвард явно не новачок у питаннях застосування сили. Я потерла почервонілу руку й мимоволі скривилася.

— То як? Ми домовилися?

Едвард зробив ще один крок убік, рівно настільки, щоб мені відкрився вид на відчинену коробку.

— Ну, Грейс. Невже вам нецікаво? Б'юся об заклад, в академії вам не показували подібних штуковин, хіба що в розібраному й зовсім неробочому вигляді. Не бійтеся, вся відповідальність за те, що відбувається, лежить на мені, як і прописано в договорі.

Тролева печінка, та що ж таке? Так, мені цікаво. Так, не показували. Так, це унікальна можливість. Дізнайся про яку служба контролю — і мене позбавлять ліцензії та розберуть на атоми. Щоб іншим не кортіло.

Я кинула невпевнений погляд спершу на гостя, потім на артефакт.

— Добре, я подивлюся. Але не тому, що боюсь вас, — на обличчі чоловіка з'явилася легка посмішка, — і не через договір. Мені просто трохи цікаво, от і все.

Смішок. Запрошувальний жест рукою.

— Але ви ж розумієте, що я нічого не можу гарантувати? — краще уточнити зараз, а то потім буде руки розпускати та вимагати не зрозуміло чого. — Нас не вчили працювати з такими речами, і навіть мої здібності інтуїта можуть виявитися марними.

— Розумію, — спокійно кивнув він. — Але сподіваюся на вашу завзятість та сумлінність. Якщо виникнуть питання, сміливо ставте. Я погано розуміюся на теорії, але деякі практичні навички маю.

— Хочете сказати, що користувалися цим?! — стримати здивування виявилося неможливо.

— Цим хронометром, так, все правильно. — Едвард обійшов стіл, що невимовно мене втішило, і вийняв кругляк із коробки. На його долоні він виглядав напрочуд гармонійно, мало того, відразу огорнувся рівним золотавим світлом. — Ця штучка кілька разів побувала зі мною в різних пригодах і декілька раз врятувала мені життя. Дивіться, праворуч ключ заводу, зліва два колеса налаштування, кнопка зверху спускає пружину. Точніше, спускала. Востаннє мені не дуже пощастило: було падіння, затяжне та з дуже жорстким приземленням. А хронометр — штука тендітна та вразлива.

— Із даху стрибали з унікальним артефактом у руках?

— Ви точно хочете отримати відповідь? — посміхнувся він.

— Ем, — я струсила із себе заціпеніння й акуратно забрала годинник. — Не впевнена.

— От і добре.

Я чесно активувала структуру артефакту та спробувала розібратися в тому, що бачу. Як і очікувалося, це було чудово та дико водночас. Перетин у двох підпросторах, заплутані напрямні, цілі клубки покажчиків і розгалужень, половину з яких я не зустрічала навіть на кресленнях. І все ж таки якась нездорова цікавість підштовхнула мене вдивитися в цей хаос ланцюгів і зв'язків максимально уважно. Майже в самому серці артефакту ледь вловимо пульсувала тонка магічна жилка. Точніше, спалахувала та розкидала іскри з обірваного кінця.

— Ну що скажете? — не витримав Едвард. — Чи є шанс виправити ситуацію?

— Шанс є завжди, — ляпнула я розсіяно й тільки потім зрозуміла,

що краще б залишити небезпечне відкриття при собі. — Але не з моїм досвідом та знаннями. Занадто складні структури, незрозумілий принцип дії.

— Але ж ви могли б розібратися? — не збирався відступати Едвард. — Вивчити, провести кілька експериментів?

— Ні. Зрозумійте, одне діло — інтуїтивно визначати ділянку зламу та відновлювати фрагменти, користуючись стандартними схемами. Зовсім інше — лагодити весь механізм, не знаючи принципу його роботи. На одних догадках — це самогубство. У зламаному стані навіть побутовий освітлювальний кристал може бути небезпечним, а тут артефакт часу.

— Подвійна плата, — вперся чоловік. — Потрійна, якщо треба. Будь-які експерименти, але під моїм контролем і за особистої присутності.

— Ну, знаєте, — обурилася я. — Моя лабораторія — то моя особиста справа. Пункт договору дев'ять-шість.

— Я нікуди не піду, не отримавши відповіді, — показну люб'язність Едварда ніби вітром здуло. — Адже ви можете його виправити, правда, Грейс?

Наші погляди перетнулися. Мені довелося зібрати всю свою волю в кулак, щоб не позадкувати й не відвести очей. Та що там, щоб просто не залитися фарбою сорому від такої відвертої брехні:

— Ні.

— Брешете.

— Ви цього не знаєте. А якщо знаєте, то артефактор-інтуїт вам не потрібен, і ви владнаєте все самі, — я через силу повернула хронометр на місце й зачинила коробочку. Такі спокуси треба тримати якомога далі від жадібних очей, особливо від своїх власних.

— Еньє Грейс, ви приваблива, обдарована й, схоже, недурна дівчина, але граєте з вогнем. Я ж і не так чемно можу попросити, — Едвард недбалим жестом розстебнув сюртук, скинув його на крісло й додав, як ні в чому не бувало: — Спекотно тут у вас.

Він повернувся до вікна, ніби випадково демонструючи шикарний арсенал метальних ножів на спині. Гад який, так і знала, що до загроз дійде.

— Це тому, що наші орендодавці, матінка Роза та її чоловік, май-

стер Шестопер, дуже полюбляють тепло. А ми якраз чекаємо на них у гості по обіді, — несподівано втрутився в нашу розмову скрипучий голос.

До дверей ми з Едвардом обернулися одночасно, я — з тривогою, він — з якимось незрозумілим виразом обличчя. Здивуванням? Настороженістю?

Брем застиг у проході, недбало спираючись плечем об одвірок. Маленькі очі багатозначно поблискували поверх спущених на ніс окулярів, а на обличчі застиг вираз, який я б трактувала як «із нетерпінням чекаю додаткових питань». Просто день несподіваних одкровень: Брем, виявляється, вміє здаватися значущим.

— Майстер Шестопер, кажете? Знайоме ім'я, — не розчарував нас покупець.

— Той самий, власною персоною, — гоблін потягнувся, розминаючи втомлену спину. — Великий шанувальник нашої Грейсі. Любить її, як рідну дочку.

— Он як? — Швидкий погляд у мій бік.

Я ж намагалася зрозуміти, що саме встиг почути Брем і якого дідька він тепер верзе: гостей ми точно не чекали, та й із чоловіком матінки Рози я спілкувалася ледь-ледь. Я навіть мало не сказала це вголос, але вчасно схаменулась. Взагалі-то Брем не схильний до вигадування казочок, і його слова не могли бути простою обмовкою, а ось для Едварда натяк на майстра Шестопера чомусь справив неабияке враження.

І цим варто було скористатися. Зрештою, розпитування зачекають кілька хвилин, зараз головне — позбутися небезпечного замовлення.

— Так і є, — я знизала плечима. — Але не розумію, чому це має бути вам цікаво.

— Ну добре. — Едвард розчаровано скривився і потягся за сюртуком. — Думаю, я трохи погарячкував.

— Цілком вірно, шановний. Буває, — трохи вклонився гоблін. — Хазяйко, у вас начебто були справи в лабораторії, я продовжу тут, якщо хочете.

— Мені здавалося, що енья Колті ще не закінчила, — заперечив Едвард.

— Та наче закінчила.

— Грейс?

І обидва подивилися на мене, чекаючи на якесь рішення. Ось тільки якщо Брем — вимогливо, то еньян Едвард — надто напружено. Оком моргнути не встигну, як тут бійка почнеться. Чорт. Що за дивна ситуація і до чого я ніяк не можу допетрати?

— Все гаразд, Бреме. Я скоро закінчу. Йди.

Плечі чоловіка розслабилися, мабуть, у його намірах я таки не помилилася.

— Впевнена? — блиснув очима гоблін.

— Звичайно. Дякую.

Брем знизав плечима й вийшов, у кімнаті повисла незручна мовчанка.

— Вибачте мою настирливість, — першим заговорив еньян Едвард. — Ви впевнені, що не візьметеся за замовлення?

— Впевнена, — я з розчаруванням відсунула коробочку трохи далі.

— Шкода.

— Мені теж.

Він прибрав артефакт у підпросторове сховище.

— Дякую за витрачений час. — На стіл плюхнувся важкий гаманець. — Був радий знайомству, еньє Грейс. Шкода, що воно вийшло таким коротким, — він трохи кивнув, прощаючись, і відвернувся до дверей. Але потім раптом завмер, вперто хитнув головою і обернувся: — Ні, все-таки піти просто так буде трохи неввічливо.

Він клацнув пальцями. Просто над моїм столом у повітрі виникла схема заклинання, на розробку якого я витратила не один десяток ночей. Мирг лисий! Як можна було відтворити його структуру з такою точністю?

— Вам варто оновити сигнальні закляття: ламаються за кілька хвилин, навіть якось непристойно. Дозвольте дати пораду: вузлові точки надто слабкі, — палець чоловіка тицьнув у кілька переплетінь. — Цим не вистачає резервного підживлення, а цим — дублювання. Впевнений, ви знайдете спосіб це виправити. Успіхів, Грейсі, — він підморгнув і вийшов геть, тільки дзвіночок на дверях торговельного залу брязнув жалібно й сумно.

Я розгублено дивилася з вікна, як висока постать змішується зі строкатим натовпом перехожих і пропадає з поля зору. Рука сама собою потяглася до тривожної кнопки — повна тиша, не працює. Гаманець так і залишився лежати посеред столу, а ось договір безслідно зник. Ну, еньян Едвард, ну, шахрай, стягнув гарантію моєї ж безпеки! Схоже, я серйозно недооцінила дивного клієнта. Цікаво, від чого саме мене вберегла випадковість та своєчасне втручання Брема?

Пройшло кілька хвилин, перш ніж я трохи заспокоїлася й вирушила до кімнати рахівника:

— Гості, кажеш? Після обіду? Про що я ще не знаю?

— Ну-у-у, — протягнув гоблін. — Навіть не знаю, із чого почати. З того, що не можна братися до сумнівних замовлень? Чи вірити на слово усіляким титулованим пройдисвітам і дозволяти їм погрожувати тобі? Грейсі, ти й раніше не відрізнялася розважливістю, але сьогодні це вже перебір.

— Не тікай від питань, любий друже. — Я нависла над сердитим гобліном, наче гаргулья над замковою брамою. — Сумнівні клієнти були, є і будуть. Ми на вулиці Драних Черевиків, а не в міській ратуші. Думаєш, мені гроші на голову падають самі? Я їх заробляю, Бреме. У тому числі ремонтуючи дрібнички для підозрілих осіб. Та тут кожен третій покупець нечистий на руку, що з того?

— Те, що цей міг тебе прихлопнути.

— Спробувати, — я смикнула плечима, згадуючи залізну хватку еньяна. — Не дурень же він, щоб влаштовувати бійку посеред дня у всіх на очах — його б варта схопила, а там і до в'язниці із шибеницею недалеко.

Гоблін обурено пирхнув.

— Таких, як він, не вішають. Голову відрубати можуть, звичайно, але закладаюся на місячну платню, цей пройдисвіт би втік прямо з ешафота. Причому не виключено, що в королівській кареті.

— Навіть так? Значить, ти таки пригадав, де його бачив? — зацікавилася я.

— Не зблизька й мигцем, але так. Це лорд Едвард Лодлі, маркіз чогось там, байдуже, не має значення. Або Верткий Ед, як його ще називають.

— Справді?! — прийшла моя черга дивуватися. — Той самий? Невловний пройдисвіт, елітний найманець, дворянин, який охоче працює на службу магічного контролю? Той, якого звинувачують у десятці найбільших махінацій та кому приписують розкриття найгучніших афер останніх п'яти років? — я свиснула й мимоволі обернулася до дверей. — Нічого собі!

— Додай ще: той самий, якому вдалося спростувати всі звинувачення та вийти сухим із води, зберігши репутацію. Який зміг виплатити гігантські борги свого дядечка менш ніж за рік, якого спершу не прийняли до вищого суспільства через скандальне походження, а пізніше запросили туди за особисті заслуги перед службою магічного контролю та короною. І це далеко не весь список загадок, пов'язаних із його особистістю. Від таких людей треба триматися дуже далеко, чого б він від тебе не хотів. До речі, сподіваюся, ти відмовилася?

— Ох.

Я сповзла на стілець.

— Відмовилася... начебто. Але він наполягав. Гаряче й вперто. Згадка майстра Шестопера виявилася дуже доречною. Цікаво чому.

— Ідеї? Припущення? Геніальні осяяння? — знущався Брем. — Якщо мізками поворушити.

— У майстра великі зв'язки? — обережно припустила я.

— Швидше, можливості. Або потрібні Верткому Еду дрібнички. Чоловік твоєї орендодавиці — один із королів міського дна, Грейсі! Найбільший контрабандист бойових артефактів, — поблажливо пояснив гоблін. — Так, у минулому. Так, зараз він став розсудливішим і схожим на законослухняного громадянина. Але будемо чесними, схожий — ключове слово. У цих, — він зам'явся, підбираючи слово, — сферах діяльності ніхто не йде на спокій остаточно. Та й матінка Роза широко відома у вузьких колах зовсім не квітами на капелюшку. Енья Коко з веселого дому, що в кінці вулиці, і близько до рівня її слави не підібралася, а як намагається: дівчаток наймає найкращих, вчить їх манерам, та й розваги клієнтам надає вище середнього рівня.

— Дуже добре, — процідила я крізь зуби. — Виходить, що торгову площу я вже два роки орендую в колишньої господині елітного

борделю, а її чоловік торгує незаконними бойовими артефактами? Клас. Не міг розповісти одразу, га? Прихвостень хазяйський!

— І зовсім я нічий не прихвостень, — образився Брем. — Але ж це вулиця Драних Черевиків, дівчинко, а не міська ратуша. Гадав, ти в курсі.

Він ображено відсунув записи й, гордо задерши носа, вийшов геть.

От зараза. Здається, мені доведеться йти миритись першою.

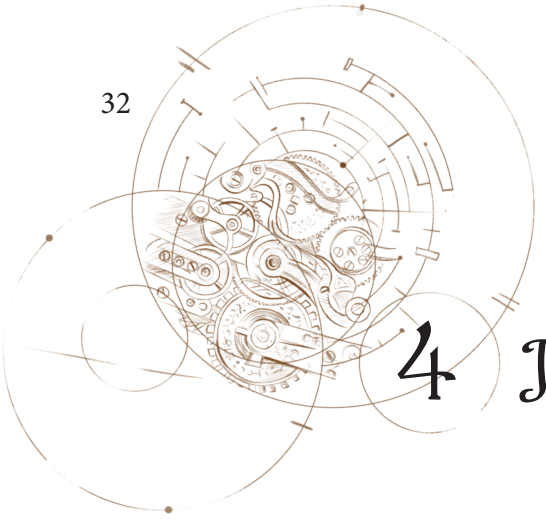

4 Глава

Якщо хочете підняти продажі в лавці артефактів, найміть в асистентки сирену. Ну, хоч би напівсирену. Чому? Тому що практика показує, що купувати в того, хто милий, чарівний і солодкоголосий за своєю природою, набагато приємніше, ніж просто купувати.

Безсовісно та цинічно? Ну, так. Але ж працює.

Приблизно так пояснила мені матінка Роза, в якої я орендувала приміщення під магазин та лабораторію на першому поверсі, а житлову кімнатку, під особисту спальню, та кабінет — на другому.

Звичайно, я вислухала цю цінну пораду. І навіть обдумала, хоч і несло від неї чимось на кшталт ідеї про расову експлуатацію. І з легкістю забула через день чи два, так і не втіливши в життя. А через тиждень на порозі моєї крамнички вже стояло щось худе, миловидне, з каштановими кучерями, величезними золотистими очима та ангельським голоском.

— Вибачте, що турбую, еньє. Ви часом не шукаєте помічницю з продажів? Я можу доглядати торговельний зал, вести облік товарів, навіть прибирати. Все, що скажете, — майже проспівало це щось, роблячи такі зворушливі очі, що в мене серце здригнулося.

— Загалом я не шукаю нових співробітників, — мені довелося розвести руками. — Вибачте, банально не зможу забезпечити ще одне робоче місце.

— Так, так, звичайно! — дівчинка почервоніла від сорому. — Вибачте за нав'язливість. Я, мабуть, помилилася, напевно, переплутала.

Вона розвернулася, підхопила із землі потерту валізу й позадкувала в натовп, що мляво тягнувся вуличкою. Один із перехожих, поглинутий своїми думками, не помітив цього крихкого непорозу-

мінення й налетів на неї всією вагою. Дівчинка впала носом у пилюку, валіза чиркнула по бруківці єдиним окованим куточком і розкрилася, являючи світові скромну купку змінного одягу й набагато більшу — книжок.

— Дивись, куди преш, бродяжко! — чоловік втратив рівновагу й ледь встояв, чіпляючись за ліхтарний стовп, що вдало підвернувся під руки.

Непорозуміння на землі змахнуло довжелезними віями й винувато пропищало:

— Вибачте.

— Ходять тут усілякі… — він і не думав заспокоюватися. — Понаїхали!

— Поназалишалися, — грубо втрутилася я, непомітно посилаючи крихітний електричний розряд у ліхтарний стовп. Чоловік зойкнув і підстрибнув на місці. — Ішли б ви, шляхетний еньяне, своєю дорогою, — ніжно протягла я, багатозначно поправляючи куртку з нашивкою випускника академії.

— Тьху, — пирхнув він і пірнув у натовп геть від нас. Хто мене знає, раптом я з бойового факультету?

— Так незручно вийшло, — золотооке диво вже обтрушувалося від пилу й наполегливо намагалося закрити явно несправний замок валізи.

— Це він тебе збив. І навіть не перепросив, — я крутнула злощасну залізяку, механізм клацнув і спрацював.

— Ви така добра! Ще раз вибачте, що завдала клопоту!

Дівчинка розвернулася, щоб іти своєю дорогою.

— Стій! Тобі куди? — запитала я несподівано для самої себе.

— Мені? Та нікуди, власне. Я тут… — вона зніяковіло поправила зачіску, — шукаю роботу. І житло. Приїхала вчитися на провидицю, я маю дар, у селі говорили, що непоганий. Але грошей на вступний внесок забракло. Ось. Думаю, за рік зароблю та знову спробую. Ви не подумайте, я не зовсім розтяпа, просто голова трохи паморочиться у великому місті. Я не звикла до гамору, екіпажів та людей.

Я ще раз оглянула незнайомку: сукня заштопана, взуття потерте, щоки запалі, очі в пів обличчя.

— Тебе як звати?

— Жоззі, тобто Жозефіна.

— А їла ти коли востаннє, майбутня адептко?

— Вчора, — впевнено збрехала вона, але тут же знітилася під моїм поглядом і додала тихіше: — Може, позавчора.

— Ясно.

Ось вам і приїхала вчитися. Ось вам і столиця світу. Ось і дорогу талантам. Не вилаялася я тільки тому, що ранок був дуже милим і на диво сонячним.

— Ходімо. Я подумала, що мені таки потрібна асистентка. На випробувальний термін, — додала максимально суворо.

— Дякую, добра еньє Грейс! — диво розпливлось у щасливій посмішці.

— Так. — Я завмерла на порозі. — А своє ім'я я тобі не казала. Звідки знаєш?

— Підказали, — зітхнула вона. — На ринку чула, дама така мила, літня, у капелюшку з квітами, досить голосно розповідала про вашу лавку. Казала, що вам помічниця потрібна. Ну, ось я і вирішила, чому б не сходити?

— Пані, кажеш? У капелюшку? З трояндами? Дві червоні й одна лілова?

— Точно! Ви знайомі?

— Ще б. Матінку Розу вся вулиця знає. А ти, дай вгадаю, покруч, так?

— У мене бабуся сирена.

— Якій нечуваний збіг, — зітхнула я, приймаючи чуже втручання в моє життя.

Матінка Роза мала рацію. Сам факт присутності в крамниці сирени сколихнув і розтормошив не лише нас із Бремом, а й відвідувачів. Продажі зігрівальних та охолоджувальних каменів, освітлювальних кристалів, напівмагічних засобів для захисту від гризунів та тарганів, а також найпростіших музичних накопичувачів впевнено пішли вгору. Ремонтна майстерня наповнилася замовленнями, тож і я без роботи не залишилася.

Вулиця Драних Черевиків взагалі виявилася цікавим місцем, що вперто балансувало на межі пристойного кварталу й вельми сумнівних міських закутків. Як сказала матінка Роза, здаючи мені при-

міщення: «Тут можна продати й тіло, і душу, і мізки. Але в перших двох професіях конкуренція вища, тож рекомендую залишатися в рамках спеціальності, дитинко».

У сусідніх із нами конторках кого тільки не було: лахмітники та лихварі, адвокати та аптекарі, швачки та кравці, цілителі та проклиначі, пара зброярів, один гральний будинок, трактир із гостинним двором та музична студія еньї Коко. Щоправда, на тему останнього закладу ходили затяті чутки, що надаються там не приватні уроки вокалу та гри на фортепіано, а послуги зовсім іншого приватного характеру, але я музикою не цікавилася; Брем, на мою думку, був не в тому віці, щоб перевіряти особисто; Жоззі пліткувати не любила, не покупців же мені розпитувати?

Тож, якщо узагальнити, публіка до нас у магазин приходила різна. Дуже сумнівна та кримінальна, щоправда, зустрічалася рідко, але стежити за легальністю принесених на ремонт артефактів потрібно було суворо. Не вистачало ще втратити ліцензію через звинувачення в обороті краденого, і тут дар провісниці, хай навіть нерозкритий, виявився дуже доречним: дрібних шахраїв сирена виводила на чисту воду за п'ять хвилин розмови.

***

— Ти як? Сумна якась. Не вийшло із замовленням? — поцікавилася сирена, коли я нарешті зняла обидві ілюзії та вийшла до зали.

— Клієнт слизький, — коротко відповіла я, розмірковуючи про те, що нам із Бремом треба поговорити нормально. Обов'язково треба, адже такими друзями, як він, не розкидаються. Але краще почекати трохи, хай охолоне.

— Той красень? Шкода. Він мені сподобався, — вона замріяно змахнула віями й несподівано додала: — Королівська порода.

— Яка-яка? — похлинулася повітрям я.

— Королівська, — зніяковіла вона. — Він тільки увійшов, як мене пробило: ось він, принц для нашої Грейсі.

— Ага, яка принцеса, такі й принци, — хмикнула я, потираючи зап'ястя.

— Вічно ти моїм пророкуванням не віриш, — образилася дівчина,

— а даремно. Ставлю місячний заробіток проти тухлої рибини, що ви з ним ще побачитеся й не раз.

— Не дай Боже! — відхрестилася я. — І взагалі, твій провидницький дар надто нестабільний, я б не покладалася на випадкові осяяння.

— Подивимося, але загалом я помиляюсь рідко. Наприклад, — вона примружилася, впиваючись у мене чіпким поглядом, і сказала навмисне лячно: — На тебе чекає старий ворог, старий друг і цікава новина.

— Тьху ти! Жоззі, і так нерви на межі, не добивай мене, га?

— Як скажете, господиня, — сонячно засміялася вона. — Але про місячну платню раджу запам'ятати та потрібну суму відкласти наперед.

— Не будь нахабою.

— Мовчу-мовчу. — На дверях знову брязнув дзвіночок. — Чи ні. Зустрічай першу частину передбачення, — весело зауважила сирена, виймаючи з-під стійки свіжу газету й розкриваючи її на середині. — Щастить тобі сьогодні на титулованих клієнтів.

Я розвернулася до дверей — і мало не вилаялася вголос. У них що, сьогодні сезонне загострення, повний місяць та магнітні бурі?

— Давно не бачилися, Грейсі, — шеф-покровитель академії завмер на порозі, злегка спираючись на тростину із золотою головкою. — Дозволиш увійти?

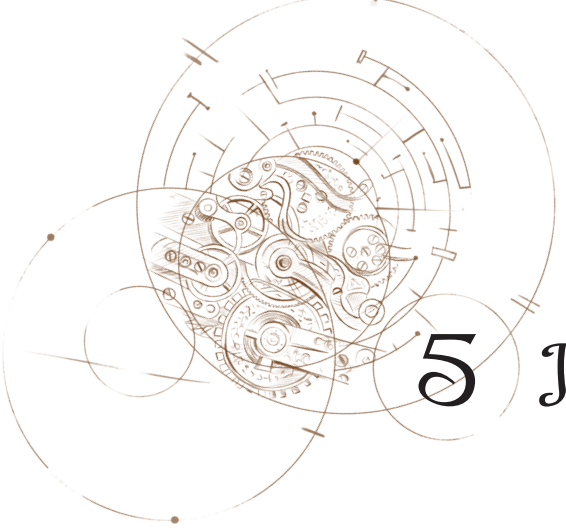

5 Глава

Гарний настрій миттєво випарувався, сподіваюся, мені хоча б вдалося не скривитися надто явно.

— Лорде Хорасе Гейбе, — процідила я крізь зуби. — Яка несподівана зустріч!

— Вибач, що не попередив про візит. — Його уклін вийшов вишуканим і поважним, рівно таким, яким не мав би бути, враховуючи обставини нашої останньої розмови.

— Не сподівалася вас побачити.

— Знаю, — несподівано серйозно озвався він. — Пам'ятаю набагато краще, ніж хотів би. І все-таки я тут.

Підійшов, взяв мою руку й підніс до губ, лишаючи на пальцях легкий поцілунок. Його погляд пробігся по приміщенню, полицях, по розкладеним на продаж артефактам. На мить затримався на сирені, що старанно ховалася за газетою.

— Радий бачити, що справи в тебе дійсно йдуть непогано.

— Вашими молитвами.

Треба віддати належне: на випещеному обличчі не смикнувся жоден м'яз.

— Чи не запросиш мене пройти?

— Ви впевнені, що це треба?

— У мене до тебе серйозна пропозиція. Ділова, — поспішив уточнити він і виразно зиркнув на Жоззі. — Але її краще обговорити наодинці.

Ой, та байдуже, все одно Жоззі все з мене витягне потім. Але я кивком указала на гостьовий кабінет. Сама увійшла першою, сіла в улюблене крісло, не чекаючи на запрошення старшого за статусом.

Звичайно, поруч із титулованим аристократом я була ніким і мала б постояти, але зараз ми знаходилися на моїй території, а отже, деякими правилами етикету можна було сміливо знехтувати. Хорас, втім, не звернув на цю деталь жодної уваги.

— У тебе тут мило, — сказав він натомість. — Гарно. Затишно. Почуваюся так, ніби повернувся в дитинство. Знаєш, у ті часи в нас був будиночок на околиці міста, чимось схожий на твою лавку: темне дерево, лаковані сходи біля входу, величезні вікна, але невеликі кімнати, шафи з книгами. Навіть камін у кабінеті батька розташовувався в тому ж куточку, що й тут. Гарний будинок, старий, з пам'яттю та розумінням. Мені він подобався.

Витонченим рухом він зняв капелюха та рукавички й поклав їх на столик біля входу. Потім розстебнув темний сюртук, недбало поправив шийну хустинку. Все як завжди: елегантні вивірені рухи, стримана грація. На жаль, Хорас був красенем і чудово це розумів.

— Навіщо ви прийшли, лорде Гейб? Поділитись зворушливою історією з минулого?

— Не зовсім, — його чуттєвих губ торкнулася сумна посмішка. — Просто згадалося, вибач. Накочує щось останнім часом.

Я промовчала, чекаючи, коли ми нарешті перейдемо до справи.

— Ну гаразд, — здався він. — Вважаєш за краще не гаяти дорогоцінного часу? У мене до тебе пропозиція. Але спершу…

Він раптово випрямив спину й вимовив, чітко відокремлюючи одне речення від іншого:

— Я хочу перепросити за свою безглузду поведінку та прикре непорозуміння, що сталося в академії. Мені соромно за ті вільності, що я припустився до вас, еньє. Жаль, що завдав стільки клопоту. Мої вчинки навряд можна назвати гідними, у чому я щиро каюсь. Надалі зобов'язуюсь виявляти стосовно вас ту повагу, на яку ви, без сумніву, заслуговуєте. Пропоную забути сварки й почати спілкування із чистого аркуша, як і личить двом дорослим, розумним людям.

У цьому був весь Хорас. Цілеспрямований і лицемірний, спритний, як гадюка, але часом до потворного переконливий. Або милий. Або щирий. Або галантний. Залежно від вимог конкретної ситуації.

Справжній аристократ і політик, не рівня багатьом. Красень і марнотрат, але дуже розумний. В азартні ігри не програвався, у великі

скандали не влипав, користувався прихильністю жінок, але при цьому примудрявся не викликати загального засудження. Академії допомагав із повною самовіддачею, не цурався благодійних балів та інших громадських заходів. Звичайно, у мене язик би не повернувся назвати його прикладом для наслідування, але десь у глибині душі не можна було не визнати: поставленої мети він вміє добиватися із шиком та блиском.

Вважати таку людину добрим знайомим чи другом було б нерозважливо, але мати її у ворогах — безрозсудно, у чому я вже переконалася сповна.

— То як, Грейс? Чи можу я розраховувати на прощення? — він, мабуть, теж вирішив перейти на «ви».

— Можете, — я сухо кивнула й простягла йому руку. Солом'яна згода краща за золоту зваду, а залізну кочергу можна тримати під столом: і виймати не довго, і використовується ефективно в дев'яносто дев'яти відсотках зі ста. — То що привело вас у мою маленьку лавку?

— Зізнаюся: я безсоромно скористався службовою потребою в особистих цілях, — він усміхнувся й виклав на стіл теку зі штампом служби магічного контролю.

Вона виявилася запечатана не лише стандартним замком-кнопкою, а й слабким закляттям. Щось змішане, начебто від випадкової втрати та пошкоджень, точніше визначити не вдалося. Люб'язність старого знайомого почала знаходити ґрунт під ногами.

— Ми надсилали вам офіційне запрошення. Двічі, якщо не помиляюся. Але так і не отримали відповіді. Втретє вирішив занести особисто й, чого вже приховувати, поговорити по-людськи.

— Я думала, що вже досить чітко висловилася щодо співпраці з вашою організацією.

— Ви ж не надіслали відповіді.

— Це й була відмова, хіба не так? — я зробила максимально чесне обличчя.

— Не в цьому випадку, — Хорас, здається, мою спробу зобразити дурепу зрозумів і оцінив. Несподівано прихильно, до речі. А мене здолала цікавість:

— Чому до мене? У вас хіба не вистачає штатних артефакторів?

— Ситуація дещо… делікатна. Потрібні послуги незалежного спеціаліста. Інтуїта з гарною репутацією, що не має своїх інтересів в управлінні, максимально об'єктивного та неупередженого.

— І небалакучого? — підхопила я.

— Добре було б, — не заперечив Хорас. — Але це питання вирішується окремо.

— Добровільно-примусовим коригуванням пам'яті за фактом завершення роботи? — припустила я жартома, але тут же осіклася, бо на обличчі співрозмовника відбилася ціла гама емоцій. Серйозно? Втім, Хорас швидко взяв себе до рук:

— Ця умова пов'язана з рівнем секретності, повірте, тут зовсім не моя забаганка. Проте ви отримаєте можливість працювати з нами на правах позаштатного співробітника. За дуже солідну винагороду.

— О ні-ні, моя відповідь залишається незмінною. Але дякую, що відвідали мою скромну контору особисто.

Брови Хораса здивовано підвелися.

— Грейс, дозвольте дати пораду: такими пропозиціями не варто розкидатися. Це ж, по суті, ваш квиток назад у вищий світ. Ви й уявити не можете, скільки я доклав зусиль, щоб контракт запропонували саме вам!

— Здогадуюся. І вдячна за добрі наміри.

— Ваша відмова може здатися декому обурливою і зухвалою. Викличе зайву увагу.

— Не вперше.

— Так само вперті?

— Так само стежу за репутацією. Невже думаєте, що про нас не почнуть пліткувати з подвоєною силою, коли стане відомо, що я працюю на вас?

— Отже, — він якось дивно примружився й схилив голову набік, — продовжуєте підозрювати мене в нечесній грі чи, що гірше, в особистій зацікавленості? У такому разі можу вас заспокоїти: я вже не той хлопчисько, що заграв ся у звабле ння, не такий, яким ви знали мене за часів академії. Мало того, у моєму житті ось-ось настануть серйозні зміни, Грейс. Батько наполягає, щоб я приділяв увесь свій час кар'єрі та сім'ї, як належить людині мого статусу. Не в моїх інтересах розпочинати скандальні афери.

— Ви не так мене зрозуміли, — навпаки, саме так, але вголос я цього не визнаю. — Столичних пліткарів не цікавлять факти, а фантазій буде хоч греблю гати. У мене є низка зобов'язань перед клієнтами та працівниками. Авантюрні пригоди, — що знаходять мене двічі на день, але про це я краще промовчу, — для мене неприпустима розкіш. Нічого особистого.

— Що ж, — Хорас підвівся й ввічливо вклонився. — Схоже, мені час звикати отримувати від вас суцільні «ні». Але на випадок, якщо ви передумаєте, залишу секретареві тимчасову перепустку в управління. І… невеликий внесок у розвиток вашої крамниці вже особисто від себе.

— Хабар? — я чарівно посміхнулася.

— Що ви, — не залишився в боргу співрозмовник. — Скромна спроба виправити негативне враження про себе, еньє Грейс.

Я знизала плечима, не ставши сперечатися. Лорд Хорас ще раз ввічливо вклонився й подався до виходу. Біля самих дверей, правда, зупинився в нерішучості, пом'явся кілька секунд і раптом обернувся.

— Я справді планую змінити своє життя, Грейсі, — промовив він тихо. — Стати розсудливим, осісти, одружитися з гідною жінкою, завести сім'ю. І найближчим часом, до речі.

— Тоді передайте мої вітання Марселі Вальс.

«Пощастило ж вашій коханці, — це я додала вже подумки. — Вона, бідолаха, вже зачекалася на ту обручку».

— Марселі? О! Ні, ні! — він заперечливо хитнув головою. — Енья Вальс — чудова супутниця, вона чарівна й не позбавлена талантів, але розглядати її як законну дружину й матір моїх дітей? Нізащо. Моєю дружиною стане зовсім інша леді. Чиста та гідна найщиріших захоплень.

— Справді? У будь-якому разі бажаю вам щастя.

— Ви навіть не спитаєте її імені? Будь-яка аристократка на вашому місці душу з мене витрусила б, не те що ім'я. — Хорас вп'явся в мене пронизливим, але не зовсім зрозумілим поглядом: чи вивчав мою реакцію, чи побоювався її, чи сподівався на град питань. Втім, я промовчала. — Ви завжди були інакшою, Грейс. Не такою, як інші. І я готовий волосся на голові рвати через те, що вчасно не розгледів і не зрозумів вашої справжньої суті.

— Дякую за комплімент.

— До швидкої зустрічі, люба Грейсі.

І вийшов, м'яко зачинивши за собою двері.

А я залишилася в тиші, намагаючись обдумати ще раз цю дивну розмову. Ех… Принесла нелегка Хораса до мене саме сьогодні. І начебто про справу поговорили, а на душі якось тривожно стало, я навіть не одразу зрозуміла чому. Через те, що я можу привернути увагу служби контролю? Та кому я потрібна. Крім, як з'ясувалося, лорда Гейба. Або... Через те, що наша багаторічна холодна ворожнеча, здається, добігла кінця? Чи через новину про його шлюб? Що за дурість, справді! Наша історія вже давно згасла під натиском щоденних турбот, ми обидва змінилися й стали серйознішими. Подорослішали, так. Я зітхнула: для чоловіка кілька років — це дрібниці, а для жінки — справжня вічність.

«Зберися, Грейс Колті, — звично буркнула я собі через пів години самокопань. — І не марнуй час на дурниці. Не для цього мама, тьху ти, магія тебе пестила». Я встала, пройшлася по кімнаті, відчинила вікно. Як же добре! Тепло, сонечко, місто, повне життя. Подумала трохи й вирушила до бухгалтера — миритися.

— Бреме. Вибач, що розлютилася.

— І ти пробач, будь ласка, — сумно відповів він. — Зрештою, я сам тебе спровокував розмовами цими про заробіток та побачення.

— Забудемо? — я протягнула руку, гоблін відповів міцним потиском.

— Тобі тут залишили копію перепустки до управління служби магічного контролю, — як ні в чому не бувало доповів партнер. — Якось багато подій на один день.

— Ага.

Зім'ятий папірець полетів у відро для сміття.

— І правильно, нема чого гнатися за минулим. — Мені дістався несподівано схвальний погляд. — О, до речі, тут чек на кругленьку суму. На розвиток артефакторики, так би мовити.

Я глибоко зітхнула й, подумки добряче стусонувши внутрішню жабу, скомандувала:

— Порви та викинь.

6 Глава

Скільки всього гарного мені довелося вислухати від Брема! І про безвідповідальне відношення до грошей, і про схильність до марнотратства, і про користь спонсорської підтримки без документально підтверджених зобов'язань.

— Грейсі, — заволав він нарешті, остаточно втративши надію достукатися до моєї підприємницької жилки, — давай ти просто вдаси, що не знаєш терміну «подвійна бухгалтерія», а я сам знайду застосування грошам? Корисне, присягаюся!

— Вибач, — я рішуче відібрала в нього чек і відправила його в сміття. — Іншим разом. Може бути. Якщо зірки будуть на нашому боці. Але це не точно.

— Ну, знаєш! Тоді в мене завтра вихідний. Від таких новин у мене серце боліти починає.

Наступний ранок почався несподівано бридко. На порозі контори застигла ціла делегація: старший міський інспектор зі служби магічного контролю, троє рядових виконавців та маг-ілюзіоніст, мабуть, для фіксації візуальних відбитків у разі виявлення порушень.

— Чим зобов'язана, шановні?

— Енья Грейс Колті? — гном дуже огрядної статури поправив комір із форменою нашивкою інспектора й сунув мені під ніс постанову з печаткою. — Перевірка у зв'язку з анонімною скаргою. Прошу не перешкоджати.

Він відтіснив мене вбік і по-господарськи махнув рукою колегам.

— Що? — я швидко пробігла очима по тексту. Датовано сьогоднішнім числом. От погань, дев'ята ранку, коли тільки встигли? — Якою ще скаргою?

— Анонімною. Ми повинні переконатися, що у вашій крамниці не зберігається заборонених артефактів. Приступайте, — це він вже кинув своїм підлеглим.

— Але…

— Будьте ласкаві відкрити всі приміщення, включаючи сховища та лабораторію, якщо така є.

Який дивовижний збіг: тільки вчора мене попередили, що відмовляти службі контролю не варто, а вранці вже припхалася перевірка? Ну, лорде Гейбе, ну, мерзотник!

— Жоззі, — тихо прошипіла я сирені, — якщо це і є друга та третя частини твого пророцтва, то будь ласка, наступного разу говорити конкретніше. Я хоч пару заклинань для маскування лавки встигну поставити.

— Ні-ні, — перелякана дівчина змахнула віями. — Друг і новина — це ще попереду, слово честі.

Я вимушено повісила на двері табличку «зачинено» й терпляче спостерігала за натуральним обшуком, якого зазнала моя крамниця. Полиця за полицею, ящик за ящиком. Жозефіна металася по залі переляканим метеликом, ойкаючи й охаючи, коли ревізори досить незграбно вивантажували вміст шаф та полиць.

— Не трясіть. Це крихке. Обережно, дорога річ! Давайте краще я.

— Не заважайте, красуне, — суворо наказав гном, відтісняючи сирену до виходу. — Вам нема про що хвилюватися. Поки що, — мені дістався важкий, як ковадло, погляд. — Ще лабораторія, прошу вас, енья Колті.

— Із задоволенням, — процідила я, відчиняючи двері в особисте святилище. — Тільки раджу бути обережнішими: зламані артефакти, самі розумієте: щось може спалахнути, щось обпекти… А втім, чіпайте на здоров'я, швидше закінчимо.

Гном здригнувся й прибрав руку, що тяглася до розкладених по столу кристалів.

— Хлопці, давайте ви, — кивнув він підлеглим. — А ви, еньє Колті, поки відповісте мені на кілька запитань.

Старший інспектор вийняв протокол, сів до столу та приготувався записувати. Пара питань плавно переросла в пару десятків, якщо не в пару сотень, і позбавила мене обіду та останніх крихт терпіння.

«Ну, наречений, ну, лорде ти мій благородний! Ніяк не заспокоїшся? Все, довів, гад, влаштую я тобі веселе життя!»

Лабораторію оглянули так ретельно, ніби тут було скоєно масове ритуальне вбивство. Вивчили, обмацали, ледь не обнюхали, але так і не знайшли, до чого причепитися.

— І останнє, — гном несамовито позіхнув і кинув тужливий погляд на годинник. — Згадайте, чи не траплялося вам останнім часом дивних артефактів? Невідомого призначення або в напіврозібраному стані.

— Я вже сто разів сказала: ані крадених, ані вибухонебезпечних, ані тих, що підслуховують та підглядають.

— А просто підозрілих? Застарілих і давніх настільки, що навіть не зрозуміти, як вони працюють? Чогось, що наче вистрибнуло з минулого? — чіпкі очі вп'ялися в мене не гірше за пазурі. — Подумайте добре, перш ніж відповісти, еньє Колті.

Боже, сподіваюся, я сіпнулася не надто помітно. Виходить, перевірка припхалася сюди зовсім не через шефа-покровителя, а через… Отакої! Вляпалася далі нікуди. Невже за Едвардом стежили? Чи за всіма лавками, куди він міг звернутися? Плюгавий щуромух!

Я повільно дорахувала до трьох, розчепила пальці, відкинулася на спинку стільця, змусила себе зобразити на обличчі страшенну нудьгу й відповіла:

— Цілком точно немає. Таку рідкість я б запам'ятала, це ж моя професія. Можна сказати, покликання. На цьому, сподіваюся, все?

— Так, — сухо підтвердив інспектор. — Ваш підпис ось тут, будь ласка. Усього доброго, еньє.

Двері за непроханими гостями зачинилися, Жозефіна безнадійно оглянула розгром і мовчки взялася за прибирання. Уф, здається, цього разу загроза пройшла повз нас, але мені точно треба бути обачнішою. Я важко зітхнула й повернулася до себе. У лабораторії все було усіяно паперами, інструментами та запчастинами різних форм і розмірів. Схоже, залишок робочого дня я проведу в чарівному, поетичному й невимовно казковому процесі сортування й переобліку.

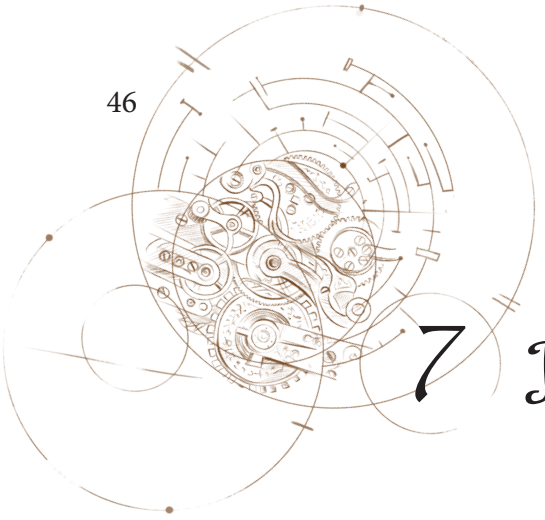

7 Глава

Бам! Перед моїм носом на столі постала пляшка. Красива така, з одним запиленим боком, злегка викривленою верхівкою, художньо зістареною етикеткою та залитою червоним сургучем пробкою. Я придивилася до тиснених золотих літер і свиснула: «Цілющий нектар», колекційний, авторський, рік 3121 від перетинання світів, приватна колекція метра Віллінгбора Кребса. Вартість цієї тари й без вмісту приблизно дорівнювала моєму тижневому доходу, а з урахуванням непошкодженого корка плавно, але невблаганно підбиралася до місячного заробітку всієї крамниці. Зі зворотного боку столу з гордим виглядом застигла Вів'єн, моя найкраща подруга ще із часів академії. Красиво стояла, впевнено, переможно піднявши голову й начепивши на обличчя вираз «раденький, що дурненький».

Я покрутила в руках несподіване підношення й зітхнула: мабуть, дрібною витівкою позбутися не вийде.

— Грейсі, у нас сьогодні дівич-вечір! А ти переїзд затіяла, чи тут щось вибухнуло?

Подруга з подивом оглядала вже цілком прибране приміщення. На стіл поруч із пляшкою опустився кошик, доверху набитий сирами, фруктами та смаколиками різних видів.

— Інвентаризація. Примусова. Голова вже не розуміє, що до чого. Не звертай уваги.

— Гаразд. То що скажеш про перерву на ласощі?

— Навіть боюся дізнатися привід, — зазначила я, підпираючи щоку долонею. Від кошика поплив запах кориці й ванілі, та так густо й спокусливо, що шлунок видав безсовісну трель.

— А він обов'язково має бути? — Вів'єн змахнула віями й склала

рожеві губки буквою «о». — Так, заскочила на один вечір, провідати подругу.

— Ага...

Під моїм пильним поглядом вона якось швидко знітилася й тяжко зітхнула:

— Невже так очевидно?

— Ну… Не перший день знайомі начебто.

І це була чистісінька правда.

Зустрілися ми з Вів'єн на першому курсі академії, причому, хоч як не смішно, не на лекціях чи практиці, а в гуртожитку. Розкішно одягнену пані, мою ровесницю й таку саму адептку першого року навчання в кімнату привела сама комендантка. Грім-баба, яка на всіх навколо дивилася зверхньо, перед новоявленою студенткою хіба що на колінах не повзала. Присідала, постійно кланялася й виконувала пантоміму, якій позаздрив би найексцентричніший театральний режисер. А на додачу розсипалася в компліментах такої неповторної нудотності, що мені відразу хотілося заїсти їх чимось кислим. Ящиком лимонів, наприклад.

— Вибачте, міледі, мені так шкода, але ці неможливі, принизливі, консервативні правила! — здається, смуток коменданткибув щирий і бездонний, як океан. — Будь моя воля, я б приготувала вам кімнату, яка відповідає вашому високому титулу, але, на жаль, традиції та закони… — вона покаянно схопилася за голову. — Магічно закріплений статут, моя леді, забороняє створювати для адептів нерівні умови. Та й наповнення кімнат має привчати учнів до скромності та старанності. Жахливо, неприпустимо, несправедливо до вас! Треба розуміти різницю між дочкою герцога й всякими… вискочками, — вона кинула на мене косий погляд. — Стародавня кров та виховання — це ж не водиця, ви гідні найкращого.

Я кашлянула, мимохіть оцінюючи поглядом інтер'єрчик. Пам'ятаю, мені при знайомстві та сама комендантка прочитала довгу лекцію про цінність майна академії і необхідність берегти кожний клаптик сміття на її території. Після чого зачитала довгий опис предметів у кімнаті, звеліла оглянути меблі на наявність сколів та пошкоджень, скрупульозно внесла зауваження до протоколу й зажадала написати розписку, що я зобов'язуюсь «зберігати все цілим

та неушкодженим, підтримувати чистоту та працездатність інвентарю, а також стежити за незмінністю його естетичних якостей протягом процесу навчання».

Крок ліворуч, крок праворуч, тобто будь-яку зіпсуту річ чи подряпину потрібно було компенсувати моїм коштом під загрозою виселення. З яких грошей? Вочевидь, із того копійчаного утримання, яке було покладено адептам, що знаходяться під заступництвом корони.

Що ж, мені залишалося лише тихенько зітхнути: зв'язки та титули, схоже, не втрачали свого сакрального значення в жодній культурі жодного світу.

В Ареоні герцогський титул за всю історію королівства носили одиниці, тому збагнути, хто став моєю сусідкою, проблеми не склало. І тут починалися запитання. Що привело мене до кімнати, обставленої в стилі мінімалістичного аскетизму чи монастирського шику, загалом зрозуміло: куди ще подіти адептку з чудовими рекомендаціями, але без гроша в кишені? А ось як у це сіре, безглузде, негостинне, та й, чесно кажучи, не найчистіше місце занесло леді Вів'єн, єдину й улюблену дочку заможних батьків, аристократку до мозку кісток, ще й найзавиднішу наречену королівства, було для мене таємницею.

Рівно до того моменту, поки дівчина не поставила на одне з двох ліжок худу сумку й не повернулася до мене, рішуче простягаючи руку для чоловічого потиску.

— Вітання! Я Вів'єн, — просто сказала вона. — Приємно познайомитися. Теж втекли в цю похмуру сірість від докучливих батьків?

Комендантка здавлено хрюкнула й ледь не осіла на підлогу від такого зухвалого недотримання етикету.

— Грейс, — представилася я, краєм ока помічаючи, як грім-баба йде червоними плямами. Ще б пак: ані реверансу, ані звернення на прізвище, ані навіть шанобливого «леді» я видавлювати не стала. — Та, як сказати, швидше втекла так ефективно, що нікого близького не залишилося.

— Ясно, — леді трохи насупила красиві тонкі брівки й дуже серйозно кивнула. — Вибачте мені безтактність та вторгнення до вашої кімнати. Мені пошукати лазівки в тому зводі безглуздих правил, щоб не порушувати ваше усамітнення?

— Що ви! Удвох точно веселіше.

— От і добре! — Вона повернулася до комендантки, поправила каштанові локони й додала зовсім іншим тоном: — Ви можете бути вільною. Якщо нам щось знадобиться, ви одразу дізнаєтесь.

Заперечень, зрозуміло, не було.

Вів'єн виявилася саме такою, якою зовсім не мала бути. У лічені дні їй вдалося потоваришувати з усім обслуговуючим персоналом академії, включно з прибиральницями, сторожами, ремонтниками та охороною. І поставити на місце всіх підлабузників, які приходили засвідчити свою пошану надії королівства.

А таких знайшлося чимало. Новина про те, хто саме облаштувався в гуртожитку, миттєво облетіла ряди адептів. Під найбільш ідіотськими приводами до нас заглянули всі молодші нащадки збіднілих дворянських сімей, сини успішних торгашів із гільдії, пара десятків аристократів різного ступеню знатності й навіть дехто з молодших викладачів. Ві залишилася підкреслено ввічливою й абсолютно непорушно холодною, тим самим даючи зрозуміти: вона тут не компанію для розваг шукає і не майбутнього чоловіка, а збирається вчитися.

І навчалася вона на заздрість багатьом. У Ві виявився дар ілюзій. Її здатність створювати будь-які зовнішні вигляди, помножена на мою пристрасть до експериментів, незабаром стала місцевою легендою. Згодом ми навчилися порушувати статут академії і віртуозно замітати сліди, уникаючи покарання. Тобто всі, звичайно, знали, хто розігрує ідіотів-адептів, що особливо зарвалися, але довести нічого не могли.

— Скажи чесно, у що ти вляпалася? — я старанно відвернулася від їжі, щоб не захлинутися слиною.

— Так я і сказала: у дівич-вечір, — Ві понурилася й стиснула губи в тонку лінію. — Дівич-вечір, дракон його розірви. На честь майбутнього весілля, триногий жигл його в голову!

Я чесно спробувала уявити цю картинку, але дрібна кровожерлива погань із кривими ногами та чорними крилами, або жигл болотяний червонокрапчастий, не асоціювався в мене з весільною церемонією взагалі ніяк.

— Чиє весілля? — обережно поцікавилася я нарешті.

— Моє, звісно.

— І хто щасливий наречений?

— О! Спробуй вгадати з трьох разів. Ні. Ти розумна. З одного, — акуратні нігтики Вів'єн вибили по підлокітнику крісла нервовий ритм.

Добре, виклик прийнято! Нумо міркувати.

Ві розумна та незалежна, під вінець не рветься, хоча легкі інтрижки часом і допускає. Терпіти не може підлабузників і політику, проте за відсутності в короля прямих спадкоємців є однією з найімовірніших претенденток на трон. Друга, якщо чесно, після свого батька. Або не є, якщо розглядати варіант зміни династії. Король у нас посада в основному представницька, реальна влада належить раді Архітекторів та міністрам. Тим часом канцлер Луїс Гейб уже п'ятий рік стоїть у всіх офіційних зведеннях поряд із нашим законним монархом, ніби натякаючи, що ось я, ваша надія і опора.

Невже...

Ні. Луїс Гейб трохи старий для такого одруження. Вів'єн йому як дочка, він би не посмів просити руки такої молодої дівчини, хіба що…

— Та ти жартуєш! — ошелешено промовила я. — Не може того бути!

— Ще і як може, — підтвердила мою здогадку Вів'єн. — Цей слизький змій Хорас і його таточко вже про все домовилися з моїми батьками.

— Вів'єн Гейб, дружина сина канцлера, почесного шефа-покровителя вищої магічної академії Ареона?

— Огидно, аж рота вимити хочеться, — подруга в задумі перевела погляд на пляшку. — Як згадаю його гарненьку пику й самовдоволену посмішку, так плюватися тягне. Ні, ти тільки уяви мене й цього розпусника разом. Подружній обов'язок, діти, щаслива родина? Та він вклав у ліжко половину адепток академії, а іншу половину не вклав тільки з лінощів! А тобі він що влаштував? Травлю. І це я ще про його коханку, любоньку Марселу Вальс, мовчу. Та ще гадюка.

Мене аж сіпнуло від усвідомлення того, яка ж я наївна курка. Повірила, що Хорас казав ті слова для мене, що справді вирішив змінитися, навіть десь у глибині душі сподівалася, що останню фразу він

вимовив щиро і йому справді боляче думати про наші зруйновані стосунки.

Дурною була, дурною і залишилася. Він просто згадав, що ми з Вів'єн подруги, тому й припхався з тим запрошенням до співпраці. Чи то моєю підтримкою заручитися хотів, щоб я не відмовляла подругу від шлюбу, чи то вирішив підкупити контрактом, щоб не влаштувала істерики в такий відповідальний для нього момент. Чи то хотів запропонувати роль коханки другого плану. Тьху, мерзото.

— А відмовитись ніяк?

— Та куди там! — Ві наморщила лоба й потерла скроні, наче в неї голова боліла. — Тато вперся — і все. Вперше в житті не змогла його переконати, навіть на міліметр послабити його впевненість у правильності цього шлюбу. Кричав, що я свавільна дурепа, погралася в самостійність — і годі. Погрожував, що позбавить мене імені, спадщини, зв'язків і взагалі в порошок зітре, щоб не ганьбила сім'ю. Час, мовляв, взятися за розум і зрозуміти, які вигоди обіцяє мені подібний шлюб. Його титул, зв'язки Гейбів та золото обох сімей — і ось уже я стала главою держави. Таке воно, кохання по-королівськи, перетинчастий жабоглот йому в нирки!

Вів'єн підхопилася й почала міряти кімнату нервовими кроками.

— Ні, серйозно, де я і де трон? Що я з тією короною робитиму? Пил із неї здувати стану? Буду полірувати алмазики? Під збільшувальну лінзу запхаю? Тьху! І взагалі, хто сказав, що моє серце вільне?

Вона в серцях грюкнула долонею по столу й нависла наді мною, наче меч правосуддя над головою грішниці.

— Грейсі, ти мусиш мене врятувати!

— Як саме? — пискнула я, втискаючись у спинку крісла. Розгніваний маг за декілька кроків від мене, та ще й маг жіночої статі, та ще й майже заміжній маг, та ще й проти волі — це страшніше вулкана буде.

— Потрібна підміна. І з усіх моїх знайомих тільки ти досить розумна, щоб це влаштувати!

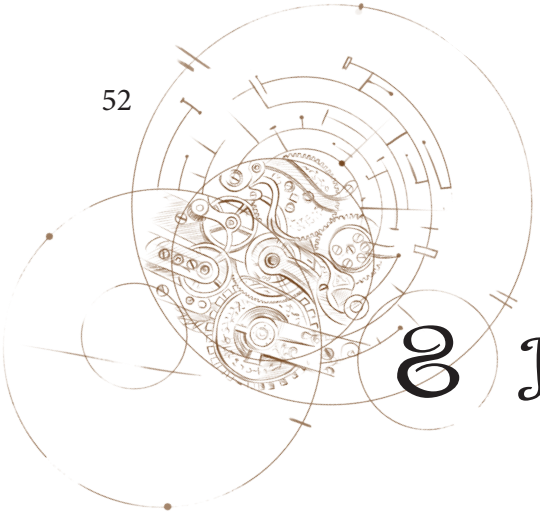

8 Глава

— Ві-і-і... — обережно вимовила я, намагаючись знайти розумне пояснення почутому. — Ти зараз несерйозно, так?

— Цілком серйозно. Ти ж не кинеш мене в біді, правда?

Знаєте, тут однією пляшкою колекційного авторського не відбудешся. Та й цілим ящиком, якщо чесно, теж. Я проковтнула клубок, що раптово утворився в горлі. Ні, зізнаюся, на мить думка про допустимість подібної авантюри закралася в мою бідолашну голову. Зрештою, Вів'єн створювала дійсно майстерні ілюзії, чим ми із задоволенням користувалися за часів навчання. Складали одна за одну деякі іспити із загальної програми, розігрували однокурсників... Але одна справа прийти на липове побачення, і зовсім інша — підмінити на весіллі й вийти заміж за чужого нареченого.

— А може, підемо іншим шляхом, га? — вийшло жалібніше, ніж хотілося. — Ні, я розумію, що шлюб із Хорасом — те ще задоволення, але не варто впадати в крайнощі. Нехай підміну здійснить хтось інший, той, хто щиро зрадіє такій можливості.

— Виключено. Спеціалістів твого рівня більше немає.

— Ой так прямо, — скривилася я. — Та за шефом-покровителем сохне щонайменше сотня чи дві простих адепток і ще стільки ж аристократок.

— І чим мені це допоможе? — Ві скептично підняла брову. — Якби Хорас забажав вибрати когось із цих красунь, зробив би це сам.

— Ну… найми когось. Хоч монашку, хоч куртизанку, хоч його коханку Марселу, от вона точно погодиться! — не здавалася я. — Зробиш ілюзію на самопідживленні, прикріпиш до аури. Сама поїдеш на пів року. У морську подорож чи в глушину для вивчення життєвого

циклу болотних комарів. Невідома щасливиця підмінить тебе на весіллі й докладе всіх зусиль, щоб закохати в себе Хораса, впевнена, багато жінок тобі ще й заплатять за таку можливість. А потім, коли ілюзія спаде, розводити руками буде запізно. Якщо пощастить, між ними спалахне кохання, велике й чисте, і скандал замнуть. А ні… Поки пройде розлучення, поки владнають справи… Думаю, тебе Хорас уже точно не чіпатиме, гордість не дозволить.

Я збилася, не закінчивши свою натхненну промову, оскільки на обличчі Вів'єн відбилася спершу невпевненість, потім здивування, а потім і забобонний жах.

— Інвентаризація, здається, токсична справа. Грейс, ти точно в порядку? — обережно поцікавилася вона.

— А ти?

— Та я ніби в нормі, а ось ти мариш. Які ілюзії та куртизанки? Яке весілля, про що ти взагалі?

— Е-е-е... — я розгубилася, намагаючись зрозуміти, що не так. — Ти ж сама сказала, треба тебе підмінити.

— З глузду з'їхала? — з полегшенням видихнула вона, плюхаючись у крісло так, що рюші та волани на спідниці на секунду злетіли в повітря й обпали вниз напівпрозорими крилами метелика. — Я сказала, що потрібна підміна, а не що мене треба підмінити! Це зовсім різні речі! — від праведного гніву вона навіть зблідла. — Ні, стривай, ти серйозно подумала, що я готова змусити тебе вийти заміж за цього… цього… тхора злісного? Після всього, що між вами сталося… Тобто не сталося. Хорошої ж ти думки про мене!

Вона обурено пирхнула й демонстративно відвернулася до вікна.

— Стривай, — я похитала головою, відчуваючи величезне полегшення від її слів. Втомлений мозок, забитий тривожними думками, рипів, як візкове колесо. — Тоді ще раз і за пунктами: чого ти хочеш від мене?

— Підміни результатів передвесільної перевірки, обов'язкової для всіх претендентів на трон, — повільно, як для маленької та дурненької, пояснила Ві. — Хочу, щоб ти зробила артефакт, що дає змогу обдурити Коло Передбачень у храмі.

Ох. Версія з підставною нареченою звучала в рази, просто в сотні разів реалістичніше.

— Маячня. Це неможливо, — відбила я. — І незаконно. І абсолютно нереально. І не проси. Я не візьмусь.

— Ну, Грейсі-і-і… — ніжною щокою Вів'єн скотилася самотня сльозинка. Липова, звісно, он магією так і переливається, але зворушлива й жаліслива більше за справжню. — Ти ж знаєш, якщо передбачення покаже, що я не зможу продовжити рід Гейбів, то Хорас сам відступиться. Без скандалу та псування моєї репутації: ще один бездітний король — це неприпустимо. Тато засмутиться, звичайно, але переживе, а згодом я представлю сім'ї нормального нареченого, і з ним вже перевірка пройде як треба. А ти знатимеш, що допомогла поставити зухвальця на місце. Ну, про-о-о-ошу!

— Навіть якби я погодилася, ти чудово знаєш, що не змогла б допомогти, — тепер уже крокувати туди-сюди по кімнаті взялася я. — Коло Передбачень — найдавніший пристрій королівства, він занадто старий, закритий для дослідження, та й в основі його роботи лежить магія часу. Ч-а-с-у, Ві, розумієш? Заборонена до вивчення та відтворення. У світі немає спеціалістів, здатних підтасувати результати такої перевірки.

— Я пам'ятаю, пам'ятаю, — пробурмотіла подруга. — Уряд скасував посаду Архітектора часу ще років чотириста тому. Навчальні посібники вилучені, записи знищені або приховані, сама магія заборонена, і таке інше. Історію магічних навчань я вивчала старанно. Але ж ти інтуїт, значить, можеш хоча б спробувати! — вона звела на мене очі, сповнені німого благання.

— Я не знаю, як працювати з артефактами такого рівня складності. І ніхто не знає, зрозумій. Навіть для інтуїта потрібні якісь схеми, інструкції, креслення, пояснення. Це ж складний механізм, диво, яке випадково пережило століття. Я не можу на одному осяянні вигадати, як вплинути на результати його роботи!

— А якщо я скажу, що креслення існують? — лукаво посміхнулася Вів'єн. — І не якісь там, а справжнісінькі, епохи створення Кола Передбачень.

— Неможливо. Рада їх знищила б.

— Та невже? — подруга вдоволено підморгнула й відкинулася на спинку крісла, безсоромно закинувши ноги на підлокітник. — Так і знищила би? Казочка для натовпу, люба моя Грейс. Рада просто

сховала найважливіші документи в архіві. Спеціальному й малодоступному, до того ж захованому для надійності в підпросторі.

— І за стільки років про це ніхто не пронюхав? — мені не вдалося стримати скептицизм.

— Чому ж? Я пронюхала. У тата в кабінеті багато всякого цікавого можна підслухати. Або підгледіти. Або навіть узяти.

Із цими словами вона вийняла з милої дамської сумочки величезний ключ. Таке собі щастя Буратіно, тільки іржаве й криве, з різьбленими зубчиками й монограмою на головці. Я вже вдихнула глибше, щоб уточнити, від якого з льохів її батька цей монструозний пристрій, як відчула хвилю дуже дивної магії. Старої, тягучої, прогорілої, наче забута в підвалі олія. І з очевидним присмаком просторового впливу.

— Бачу, вже відчула, — Ві покрутила залізяку в руках і поклала її на стіл. — Кажу ж, ти найрозумніший фахівець з усіх, кого я знаю.

— Не можу повірити, — я провела пальцем по іржавій поверхні. Руку гостро кольнуло магією, наче електрикою пробило. — Ого, та він повністю заряджений, отже, ним користуються!

— Звичайно.

— А твій батько не помітить нестачі артефакту?

— Це не єдина копія. Але, боюсь, є інша проблемка.

— Ще одна?

— Аякже! Креслення лежать у сховищі канцелярії. А воно, як ти розумієш, охороняється. Я можу вказати місце, але не можу туди зайти непоміченою. Доступ до схованки є далеко не у всіх, охорона не пустить аби кого, так що папери доведеться красти. Найбезсовіснішим чином.

У кімнаті зависла мовчанка.

— Ні.

— Так. Дуже навіть так.

— Я на таке не підписувалася.

— Ти взагалі ні на що не підписувалася.

— Отож-бо.

— Але, Грейсі, у тебе зв'язки. Різні. І не всі з них легальні.

— Уявлення не маю, про що ти. Я дію суворо в рамках ліцензії.

— А твої клієнти? — схилила голову набік Ві.

— А це їхні проблеми.

— Найми когось. Я дам усі контакти, розповім, як туди потрапити та як знайти потрібне. Заплачу. Багато, дуже багато. І за мовчання в тому числі.

— Дурниці. Якщо твій батько дізнається, він тебе на порох зітре. І мене заразом. Мене сьогодні вранці перетрусила служба контролю, не думаю, що випадково. І загалом, маніпуляції із часом — це незаконно.

— А торгувати щастям доньки законно? Кидати мене в обійми розпусника в ім'я вигоди сім'ї, на твою думку, нормально?

— Ні, але... — тут я злегка зменшила оберти, тому що, якби я опинилася на місці подруги, теж би лютувала. Варварство та дикість, тут магічний світ, а не середньовіччя. І така ось зрада з боку рідних виглядала бридко.

— Грейсі, люба, прошу! — тепер Ві говорила цілком серйозно. — Із кресленнями ти зможеш зробити артефакт. Скористаюся ним я сама, ніхто не дізнається, що ти взагалі маєш до цього відношення. Ключ і папірці повернемо на місце, зламувачу заплатимо, Гейби залишаться з носом. І без трону, що всяко на користь державі.

— Я не можу гарантувати, що в мене вийде. Раптом не спрацює і передбачення підтвердить вашу сумісність із Хорасом?

— Тоді повернемось до плану з куртизанками та ілюзіями, — бадьоро пообіцяла Ві.

— Ти божевільна!

— Мене загнали в кут, — сумно зітхнула вона. — Адже сама знаєш, як це буває: одна проти всіх.

Знаю, на жаль, і крити нема чим. Вів'єн єдина не відмовила мені в підтримці після цькування в академії. Почуття подяки ніхто не скасовував, як і жіночу солідарність у боротьбі з негідниками. Та і з приводу неформальних зв'язків вона теж мала рацію: Брем напевно підкаже, до кого звернутися. Ще не факт, що креслення вдасться отримати, тож й остаточне «ні» чи «так» можна відкласти до вивчення усіх матеріалів.

— Гаразд, давай сюди ключ і розповідай, як знайти схованку. Будуть тобі й креслення, і артефакт, і зламувач. Але мені знадобиться порада тямущої людини.

***

Гоблін чесно вислухав все й не перебив нас із Вів'єн жодного разу. Навіть скроїв співчутливий вираз обличчя на частині, присвяченій сумнівним рисам характеру нареченого. Потім довго мовчав і протирав окуляри, дивлячись в одну точку.

— Говорити, що ви обидві наївні авантюристки, мабуть, уже запізно?

— Риторичне зауваження, — я хмикнула.

— Радити залишити цю витівку, спираючись на логічні докази, теж марно? Шанси на успіх мінімальні, будь-яка випадковість у процесі, чи то безглуздий злодій, чи неточність креслень, може викрити вас за дві секунди. Грейсі, ти й так під пильною увагою служби контролю та Хораса особисто, а ви, люба леді Вів'єн, ризикуєте добрим ім'ям.

— Я й так і так ним ризикую. Тато ясно дав зрозуміти, що якщо я не вийду за Хораса, то втрачу все, у тому числі майбутнє.

— Ну, а від мене ви чого хочете?

— Ім'я тямущого зламувача. І відомості, як його знайти.

— І звідки мені знати такі речі?

— Навіть не уявляю… Від матінки Рози та майстра Шестопера?

Брем сховав обличчя в долоні.

— І навіщо я лише рота відкривав? Знав же: мовчання — золото.

— Бо ти добрий. Співчутливий. Дбайливий. І вмієш прораховувати наперед. Якщо я зараз піду у веселий квартал і навмання виберу виконавця, то новий роботодавець тобі знадобиться дуже швидко. Або не знадобиться вже ніколи, якщо тато Вів'єн пронюхає, звідки в цієї витівки ростуть ноги.

— Шантаж? — насупився гоблін.

— Математика, чистої води математика.

— А що грабувати треба? — сумно уточнив Брем. — Де це ваше підпросторове сховище?

— О, все дуже просто. У канцелярії Луїса Гейба, батька нашого дорогоцінного нареченого, — невинно кліпнула очима Вів'єн і одразу почервоніла до самих кінчиків вух: лаятися мій рахівник умів настільки хитромудро, що п'яний боцман вдавився б від заздрощів.

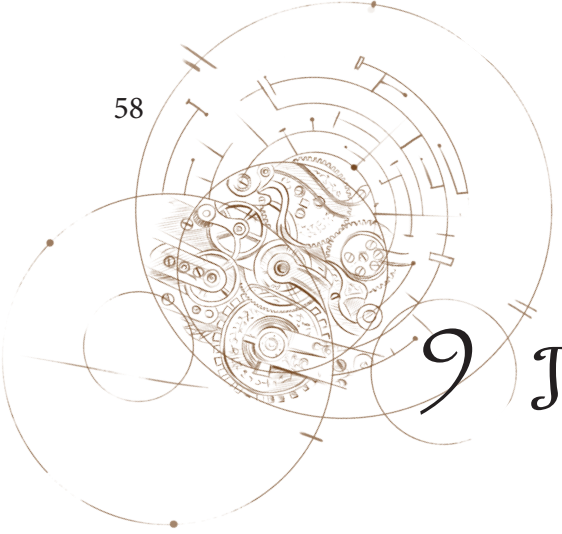

9 Глава

Таверна «П'яний вислюк» зустріла еньяна Едварда радісним гомоном, ароматами вина та печені, брязканням струн та відчуттям родинної урочистості. З тією поправкою, що замість милих родичів у залі зібралися шахраї найрізноманітніших спеціалізацій, від кишенькових злодіїв до найманих убивць, і їхні не менш милі супутниці, які виконували одночасно ролі подавальниць, танцівниць і дам для приємного проведення часу у верхніх кімнатах.

Бездоганна атмосфера, здатна відігріти навіть самі зачерствілі душі. За скромну винагороду в декілька срібних, звичайно, але все ж таки краще, ніж ніяк.

Втім, сьогодні Едвардові треба було спустити пару й подумати, як викручуватися зі складної ситуації. І ось парадокс, міркувати маркіз Дрейтвінд любив саме в таких місцях: галасливих, просочених димком трубок гномів, наповнених різноголосими жартами та їдкою лайкою, освітлених старовинними настільними масляними ліхтарями, бо магічні світлові кристали були для хазяїна шинка зайвими витратами.

Замовивши кілька більш-менш пристойних страв, Едвард витягнув із-за кутового столика п'яницю й, стусаном надавши йому напрямок руху в бік дверей, із комфортом влаштувався на широкій м'якій лаві.

Справи в останній тиждень йшли геть погано. Спершу зірвалися два дуже вигідні приватні замовлення, потім біля власного будинку він виявив стеження, на жаль, ніяк не пов'язане ні з ким із відомих недоброзичливців, а закінчилося все тим, що маркіз мало не розбився під час падіння з даху, виконуючи чергове доручення служби магічного контролю.

Ні, місію, на якій провалилося вже троє штатних агентів, він виконав блискуче й потрібні докази дістав, але жодна оплата не покрила його особисті, таємні збитки. Безнадійно зіпсований хронометр лежав у кишені безглуздим набором шестерень, стрілок, гвинтів та шурупів, ставлячи величезний жирний хрест на планах завершити своє власне розслідування. Те саме, що могло б круто змінити все життя Едвадра Лодлі, безрідного байстрюка, прийнятого в сім'ю лише з доброї волі надміру сентиментального дядечка.

— Давно не заглядав, красунчику! — рум'янощока подавальниця з демонстративно розшнурованим декольте вправно виставила на стіл тарілку, кухоль і пузатий глечик. — Я вже скучила.

— І тобі привіт, Гортензіє, — посміхнувся Ед, спостерігаючи за тим, як зваблива красуня старанно розправляє серветки на столі й начебто випадково завмирає в найпривабливіших позах.

— Ти сумний, — проникливо сказала вона. — Як наситишся цим, — вона підсунула тарілку з апетитним шматком смаженої баранини, — поклич. Розважу зі знижкою.

— Ти ж знаєш, що не покличу, квіточко.

— Ну ось, знову, — вона ображено надула губи. — Дивись, красеню, мій час — це гроші. Я вічно чекати не буду.

Він нахилився, поманивши її пальцем. Подавальниця, просявши, спритно втиснулася між столом та сидінням йому на коліна, обняла й дозволила чоловікові притримати себе за підборіддя.

— Тоді не гай свого часу марно, — нахабно підморгнув він і розтиснув пальці.

— Та й даремно, — анітрохи не образилася красуня. — Бачу, ти не в настрої. Що, влип серйозніше, ніж зазвичай, Еде? — поцікавилася вона.

— Та як сказати… Здається, за мною хвіст. Доведеться поводитися зразково, поки пил не осяде. Суцільна шкода справі та нудьга смертна.

— Буває, — вона ласкаво пробігла пальцями по його волоссю. — Але іноді перерва — найкращий вихід, сам знаєш. Відпочинь, подумай. Не буду заважати.

Вона підвелася й пішла геть.

— Гортензіє! — жінка обернулася й спритно спіймала срібний,

що майнув у напівтемряві. — Купиш собі подарунок від мене. Щось гарне.

— Обов'язково!

Але поглибитись у сумні роздуми він не встиг, завадив якийсь незвичний гомін: біля стійки явно щось відбувалося. Самотній жіночий голос мішався з чоловічими. Не поділили прибуток від угоди? Засперечалися про частки? Нерідка справа, що зазвичай закінчується славною бійкою, рівно такою, яка потрібна йому сьогодні, аби позбавитися власного розпачу. Едвард трохи пересунувся, щоб краще розглянути, що ж саме відбувається.

Біля стійки завмерла дівчина дуже скромного вигляду: мила, свіженька, але недоречна в цьому місці, як блискуча перлина посеред брудного звалища. Така собі домашня пташка, яка тільки-но вибралася із матусиного гнізда.

— То скільки, дівко? — п'яний напівсатир згріб красуню в обійми здоровенним лапищем. — Дурна ти, таку можливість упускати? Я по чоловічій справі ух який, куди тим чистокровним, будеш задоволена, ще йти не захочеш. Тільки глянь, який кавалер!

Він стукнув себе кулаком у груди, але, мабуть, не розрахував. Охнув, пхекнув і під регіт навколишніх зігнувся навпіл, заходячись у приступі кашлю.

— Воно й видно, герою. Дай їй спокій, — пробасив з іншого боку широкоплечий бородань. — Не твого польоту пташечка.

Він підхопив співрозмовницю за талію і посадив її на згин ліктя, наче малу дитину. Незнайомка злякано охнула й рефлекторно вчепилась у плечі бороданя.

— Ось бачиш, вона вже й обійматись не проти. Ех, вчити вас, дурнів, — задоволено додав здоровань. — То скільки за годину, кралю?

— Опустіть мене! — обурилася дівчина. — Я не… — вона запнулася, сумніваючись, чи варто озвучувати передбачувану професію, — я тут у справі. Особистій.

— Так і я пропоную особисте. Справу, — хмикнув співрозмовник. — Пішли нагору, домовимося.

— Забери руки! — раптом прошипіла вона з погано прихованою загрозою.

І горгулья б з нею, ось тільки інтонація здалася Едварду надто вже

знайомою. Особа, зачіска, одяг — ні. А інтонація — так. Невже? Він примружився, шукаючи ознаки накладання ілюзії. І знайшов, хоча, як і минулого разу, виконання було майстерне.

У лівій руці знайомої незнайомки тим часом майнула блакитна іскра — і бородань відчутно здригнувся.

— Як грубо, — розчаровано протягнув він, але здобич відпустив.

— Та що ти панькаєшся? — втрутився третій, зі шрамом через щоку, найнеприємніший із трійці. — Магичка, чи що? Так я й сам маг.

Ну, енья Колті! А на вигляд пристойна людина, законослухняний артефактор. На який ляд було потикатися в цю діру? Ще хвилин п'ять-десять — і буде або бійка, або, судячи з тих блакитних блискавок, що танцюють на дівочих долонях, все одно бійка.

Ось тільки енья точно не розуміла, чим це може обернутися. Місцеві хлопці зайвою сентиментальністю не страждають, помнуть ще здуру, зіпсують рідкісного фахівця. На якого він ще пару днів тому мав серйозні плани.

Едвард криво посміхнувся, підвівся, розім'яв шию і рушив неквапливою ходою до стійки. Зрештою, хто заважає йому трохи побути лицарем та захисником слабких? Не без зиску, зрозуміло.

— Дай їй спокій. Бачиш, вона не в дусі, — простягнув він ліниво, кидаючи на противника застережливий погляд. — І взагалі, красуня до мене, тож руки притримай.

— А ти тут головний, чи що? — розплився в бридкій усмішці шрамований.

— Я сказав, зі мною, значить, зі мною, — Ед кивнув дівчині, що завмерла, мовляв, відійди й встань у мене за плечем. Ось тільки вона недобре примружилася й із місця не зрушила. Точно впізнала, але допомогу проігнорувала, дурепа.

— А-ага… — чоловік простежив за німим обміном поглядами. — Вона сама по собі. Тому закрий пащу й вали у свою діру, не заважай пристойним людям відпочивати.

— Не лайтеся, будь ласка, адже я й образитися можу. І повірте, це вам не сподобається. — Ед відчув, як роздратування, що збиралося останніми днями, набирає обертів. Ні, ну що за дурниці в цій дівочій голові? Прийшла, стоїть стовпом, чекає, коли їй дістанеться.

— А ти перевір, шмаркачу.

Чоловік кинувся в атаку першим, але надто повільно та передбачувано. «Сам винен», — подумки зазначив Едвард, повертаючись боком і ставлячи противнику підніжку.

— Під ноги дивіться, шановний! — глумливо кинув він за мить до того, як чоловік збив головою ряд стільців біля самої стійки. Пролунали тріск, гуркіт, добірна брудна лайка — у корчмі повисла мовчанка, немов у труні, всі погляди обернулися до їхньої компанії. Едвард демонстративно поправив манжет і обернувся: — Еньє, чи можна вас запроси…

Договорити він не зміг. Розум встиг відзначити здивування на гарненькому обличчі артефактора, переляк шинкаря й задоволений вищир бороданя. А потім величезний кулак останнього врізався Еду прямо в перенісся.

Світ перекинувся догори дриґом.

— Наших б'ють! — зойкнув хтось у дальньому кутку.

— Облава! — п'яно відповіли йому з іншого.

— Бий контору!

— Тікай хто може!

Едвард не встиг притиснути руку до розбитого носа, а відвідувачі корчми вже озброїлися заклинаннями, кийками та підхопленим зі столиків посудом. У руках Грейс небезпечно спалахнули блакитні блискавки. Троляча дупа! Заняття з бойової підготовки енья, вочевидь, не прогулювала. І чого тільки поліз її боронити?

— Погнали! — радісно гаркнув нетверезий гном, запускаючи кухлем у стійку.

«Ну, хоч скину напругу», — Едвард миттєвим рухом витягнув улюблене ласо. — Хто тут любить руками без діла розмахувати?

***

— І що за блохастий лісовик затягнув вас до цього шинку? Дякую, любонько!

Едвард із вдячністю прийняв із рук Гортензії ганчірку з колотою кригою — особливий знак поваги для постійних клієнтів. У залі вже було пусто й тихо, хоча пів години тому під низькими підкопченими

балками кипіла справжня битва. Хтось недорахувався зубів, хтось меблів, але були й ті, хто в спільній метушні попрощався із цінними дрібничками.

Тепер флегматичний троль-викидайло змітав у кут уламки посуду та дерев'яні тріски, кілька завсідників розповзлися по кутах залiковувати рани, а товстий шинкар із задоволеним виглядом вносив записи до товстелезної книги.

— Добре повеселилися, — муркотнула Гортензія, клопочучись над пораненим клієнтом. — Зважаючи на все, господар не в накладі.

— А чи він взагалі буває в накладі? — Едвард іронічно підняв брову й відразу скривився: боліло все-таки знатно.

— Ні, — підтвердила його підозри дівчина й вийняла з декольте чийсь гаманець, обшитий червоною тасьмою. — Як і я. До речі, можеш не платити: заклад пригощає, красунчику. В якості подяки за подвоєний прибуток.

Вона підморгнула й вирушила у справах, а Едвард розвернувся й вперся поглядом у дивовижно тиху дівчину. Та, насилу витягнута із самого центру бійки й неабияк налякана її розмахом, завмерла на іншому кінці лави.

— Ну? Мені повторити питання, еньє Колті?

Грейс відірвалася від споглядання нічим не примітної стіни та нервово переплела пальці рук. Гарні, тонкі, не з такими по шинках кулаками махати.

— А? — на її обличчі промайнув зніяковілий вираз, отже, не слухала.

І це притому, що йому довелося неабияк повозитися, щоб розкидати тих шибайголів. З одного боку, Грейс і сама була не безпорадна, її блакитні спалахи били неприємно до зубовного скреготу, але все ж таки пару ударів у спину вона б точно пропустила. Досвід п'яних бійок без правил — це тобі не в тренувальній залі розводити реверанси. Ед раптово відчув гострий укол розчарування: хоч би «дякую» сказала, чи що.

— Якого дідька, питаю, ви прийшли сюди та ще й у такому вигляді? У вас що, всі ілюзії такі миловидні? Чи це особлива форма пошуку гострих відчуттів?

— Н-ні, — вона здивовано моргнула.

— Тоді чекаю на вашу подяку, — буркнув він, обережно обмацуючи ніс. Начебто не зламано, вже непогано.

— Яку ще подяку? — вона здивовано підняла брови. — За те, що зірвали мені перемови? Я шукала тут одну людину й знайшла б, якби ви не влізли зі своєю непрошеною бравадою та не затіяли бійку!

— Ви не людину знайшли б, а неприємності, — різко озвався він. — І великі.

— У мене все було під контролем!

— Я помітив. Ще кілька хвилин такого контролю — і вас перекинули б через плече й віднесли до кімнати на другому поверсі. Домовлятися про справи в горизонтальній площині.

— То ви за мою честь заступитися вирішили? — зневажливо скривилася вона. — Лицарю шинку «П'яний вислюк», дякую за надану милість!

— Ти не просто втрачена душа, ти ще й розум десь по дорозі загубила! — не витримав Едвард.

— Вибачте, маркізе Дрейтвінд. Не там народжена, не так вихована.

Він уже вдихнув, щоб відповісти щось різке, але раптом осікся, помітивши, як вона стиснула губи. Наче він щойно поцілив до її найслабшого місця. Боляче вдарив. І це збило з пантелику.

— Бачу, ви добре підготувалися до зустрічі, навіть моє ім'я дізналися. Це приємно, тільки не кричіть його вголос на кожному розі. І нема чого жалітися: у своєму світі у вас, може, і не те виховання було, але в цьому надолужили. О! Здивовані? Звичайно, я цікавився вашим минулим, перш ніж з'явитися в крамниці. Цікавість, знаєте... Тож повторю: кого ви шукали?

Вона відвернулася, так нічого й не сказавши. Уперто хитнула головою, струсила зі столу відсутні крихти.

— Яка тепер різниця? Всі розбіглися, поки пил вляжеться, пройде купа часу. Ось же, — вона розчаровано ляснула долонею по столу. — Штовхнула ж вас ідея зчинити шум. Я ж не можу повернути час назад і все виправити!

Вона різко осіклася, нервово озирнулася на всі боки, пробурмотіла зніяковіло:

— Не в тому сенсі, вибачте.

Едвардові стало смішно. Вона так хвилювалася, так намагалася

приховати тривогу, так старанно вдавала, що в неї все під контролем! Демона з два. Нічого вона не контролює і, схоже, розгублена й налякана.

— Видихніть, випийте води та заспокойтеся. Нікому немає до вас справи, — спокійно зауважив він, підштовхуючи їй уцілілий келих. — І до необережних обмовок теж, до речі. Єдиний, хто зараз слухає ваш безладний белькіт, — це я. А зі мною у вас абсолютно інший рівень довіри, правда ж?

— Це після того, як ви вкрали з мого столу обіцяний договір? — Вона все-таки зробила пару ковтків.

— Думаєте, він би сильно допоміг вам під час обшуку? — здивувався Едвард. — Мені здавалося, що я й тут вас більше підстраховував, ніж підставив.

— Тобто ви знали, що за вами стежать, що прийдуть до мене, але все одно принесли мені хронометр, так? — Вона обурено встала й стиснула маленькі кулачки.

— Припускав таку ймовірність. Робота така.

— Ах, робота… Що ж. У мене теж є робота. Я, мабуть, піду.

Вона кивнула й рішуче попрямувала до виходу, накинувши на обличчя глибокий капюшон. Едвард провів її лінивим поглядом і, повільно порахувавши до десяти, рушив слідом.

Дівчина вже прослизнула у вузькі двері й завернула в темний провулок. Озирнулася, прислухаючись до нічних шерехів. Він припав до стіни, зливаючись у темряві з купою старих діжок. Її схвильоване дихання було чути навіть на відстані. Вона постояла трохи, потім уперто підвела голову й пішла геть, не помітивши його легких кроків за спиною.

Коли одна рука закрила її рота, а друга обхопила нижче грудей, притиснувши руки до тіла, кричати було вже пізно.

— Продовжимо розмову в більш затишній атмосфері й без свідків, так, еньє Колті?

Едвард підхопив її, як пір'їнку, і, легко штовхнувши стегном двері чиєїсь комірчини, втиснувся всередину.

— Не кричати! — наказав він, розтискаючи обійми й клацанням пальців запускаючи під стелю два жовті вогники. — Погарали та й годі. Я хочу отримати відповіді на запитання, отже ви відповісте.

І ваша магія зараз безсила: вибачте, але у воді, яку ви випили, був дезактиватор. Слабенький, хвилин на десять-п'ятнадцять, але мені більше й не треба.

— Та ви ненормальний! — тихо видихнула вона, відступаючи спиною назад, доки не вперлася в перегородку. — У мене трохи серце від переляку не вистрибнуло! Що вам потрібно?

— Інформація, — Едвард повернувся й засунув важку засувку. — Кого ви шукали? Чи не мене, раптом, щоб здати службі контролю?

— Що? — зіниці дівчини розширилися від жаху, вона клацнула пальцями кілька разів, мабуть, висікаючи іскру, але, звісно, нічого не вийшло. — Ні, звичайно, ні! Я ж не самогубець якийсь, — її голос здригнувся й зірвався. — Не підходьте ближче! Стійте там! Ну, будь ласка!

Він завмер за один крок від переляканої Грейс, упершись у виставлену в рефлекторному жесті долоню. Опустив погляд, усміхнувся: це треба ж, вона справді думає відштовхнути його голими руками?

— Ви знаєте, як мене знайти, де я живу, з ким спілкуюсь, — квапливо заговорила дівчина. — Крім того, мені теж за такі знайомства дісталося б на горіхи від магконтролю. Ні, я не вас шукала!

— Тоді кого?

— Злодія, — видихнула вона крізь зуби. — Зламувача, мисливця за цінностями! Найманого спеціаліста з крадіжок!

— Та невже?!

— Клянуся своєю магією! Відчепіться вже від мене. Я піду й просто забуду про все, а ви навіть не пригадаєте, як я виглядаю.

Едвард хмикнув:

— А я що, знаю як?

Дівчина спалахнула й заперечливо захитала головою.

— Тоді зараз і дізнаюся. Знімайте все зайве.

10 Глава

— Що-що знімати?

Вона здригнулася всім тілом, але руку не прибрала, мабуть, сподівалася захиститись хоч так. Він відчував крізь тканину сорочки тепло її долоні й дрібне тремтіння пальців. Вона була до крайності налякана, розгублена, до того ж вразлива без своїх дивних сполохів, хоча щосили намагалася виглядати спокійною.

— Тьху, — Едвард вилаявся, зрозумівши, що ще трохи — і його сміливо можна буде звинуватити в непристойних натяках. — Не в тому сенсі. Та що ви взагалі про мене думаєте? Зніміть ілюзію.

Полегшення на її обличчі було геть непідробним, як і сором, від якого її щоки миттєво спалахнули червоним.

— Ви перший.

— А мені й не треба. Я не приховую обличчя.

— Правда?

— А ви перевірте.

Вона примружилася, намагаючись роздивитися магічне мерехтіння, пройшлася кінчиками пальців його підборіддям, волоссям, легенько торкнулася брів, аби відшукати невідповідності між візуальним образом та фізичною оболонкою. Звісно, ілюзію вищого порядку вона могла б і не помітити, та це все одно було краще, ніж нічого. Едвард мимоволі посміхнувся — дотик виявився несподівано ніжним та приємним.

— Сміливіше, я не розсиплюся від жіночої ласки, — він притримав її долоню, змусив провести по плечах, де зазвичай розташовувалися вузлові точки накладання ілюзій. — Переконалися? Нічого. Тепер ваша черга.

Вона з полегшенням вивільнилася з його хватки, слухняно доторкнулася до своїх скронь і заплющила очі, але незабаром опустила руки.

— Не можу. Дезактиватор ще працює на повну силу.

Едвард наблизився, обережно провів долонею по її щоці.

— Тоді я сам. Давно мені не доводилося знімати з дівчини вбрання такої складності.

— І не скоро знову прийдеться, будьте спокійні. Вдруге я так легко не куплюся на ваші хитрощі, — її очі блиснули з викликом, але пручатися чи кричати вона не стала.

— Не зарікайтеся, — він схилився до її обличчя, майже торкнувся її губ і підморгнув. — Аж раптом вам сподобається?

А потім потяг за ниточки заклинання, розплітаючи їх одну за одною. М'яко, майже ласкаво пробігся пальцями її волоссям, легко стиснув плечі, відриваючи енергетичний каркас від фізичного тіла. Безсоромно доторкнувся до грудей навпроти серця, за що одразу отримав відчутного стусана в коліно.

— Не сіпайтеся, Грейс. Вже майже все.

Його руки опустилися на її талію, ковзнули за спину, змушуючи дівчину майже тицьнутися обличчям у його груди. Едвард ледве стримав смішок. Пролунало обурене сопіння, але заперечень не було: вузол кріплення на спині теж слід було послабити. Нарешті він різким помахом руки зірвав залишки ілюзії, яка розсипалася просто в нього у руках, і відступив на крок, щоб розглянути співрозмовницю.

Розпечена та небезпечна. Саме таке порівняння спало на думку першим. Бліда шкіра, тонкі, витончено заламані дуги брів, темне волосся з відчутним синім відливом, яскраві блакитно-зелені очі. Не псував її вигляду ані гарячковий рум'янець на щоках, ані закушені губи, ані тяжкий погляд знизу нагору. Мабуть, блакитні іскри її магії підходили до цієї зовнішності якнайкраще.

— Ну що, задоволені?

— Майже. Повторіть ще раз, що не збиралися видавати нашу маленьку таємницю охоронцям чи вартовим.

— Присягаюся: мовчатиму як риба.

Що ж, схоже, вона справді не брехала. Якби не вміння відрізняти

правду від брехні — без будь-якої магії, за дрібними жестами, поглядами, мімікою, — він би вже давно опинився або за ґратами, або на дні канави.

— Гаразд, переконали, — Едвард кивнув і примирливо підняв руки, показуючи, що більше не збирається нападати. Принаймні прямо зараз. — То що за замовлення, еньє Колті? Кого ви вирішили пограбувати, а головне, навіщо? Справи в крамничці настільки погані?

— Ні, але... — вона трохи розслабилася. — Це особисте. Для мене та моєї кращої подруги.

— То кого?

— Канцлера Луїса Гейба.

Едвард шанобливо свиснув. Відійшов на кілька кроків, склав руки на грудях.

— Персонально?

— Ні. Нас цікавило дещо в його канцелярії. Все складно: таємне підпросторове сховище, магічний ключ та демони знають що ще.

— Ви хоч уявляєте, який рівень захисту в канцелярії, Грейс?

— Уявлення не маю і з'ясовувати не хочу. Це робота спеціаліста.

— Якого ви зі свічкою в руках посеред дня не знайдете. Що саме вам там потрібне?

— Не ваша справа, — буркнула вона. — А втім, вам буде цікаво: креслення. Із заборонених, яких не повинно існувати вже років чотириста.

Едвард кинув на неї здивований погляд. Вона кивнула й стомлено сперлася на стіну спиною.

— Саме те, що ви подумали. Останній робочий артефакт часу — це Коло Передбачень. У Вів'єн, моєї подруги, незабаром весілля, скасувати яке без публічного скандалу можна лише одним способом — змінивши результат передбачення в храмі. Мені треба знати, як працює Коло, а для цього потрібні креслення, — криво посміхнулася вона. — Ось бачите, тепер ви знаєте мою страшну таємницю. Хороша гарантія безпеки, гадаю, достатня, щоб ви не сумнівалися: мені невигідно здавати вас владі. І, до речі, нема куди бігти зі своєї крамниці. Це все, що в мене є.

Повисла довга тиша.

— Добре. Пропоную домовитись, — нарешті сказав Ед. — Я можу взяти ваше замовлення й виконати його так, що не залишиться жодного сліду, що веде до вас чи до мене. А ви натомість зробите те, що відмовилися зробити минулого разу, хоча, упевнений, могли б. Хронометр, еньє Колті. В обмін на мою майстерність та мовчання. Думаю, це чесна угода.

Тінь сумніву пробігла по її обличчю, але в очах раптово з'явився стриманий інтерес.

— Ви притягли до майстерні заборонений артефакт, підставили мене під позапланову перевірку, вкрали зі столу копію договору, зламали мою особисту систему охорони, потім втягнули в бійку в шинку й нарешті налякали до півсмерті, погрожуючи розправою та бозна-чим у замкненому приміщенні.

— Я спритний хлопець, еге ж?

— Ах, дещо забула: ще й облапали, — дівчина й бровою не повела у відповідь на його зауваження. — І я серйозно маю повірити, що угода буде чесною?

— Звідки стільки недовіри? Подивіться на це з іншого боку: я щедро заплатив за вашу консультацію, не залишив зовсім ніяких зачіпок для служби контролю, провів кваліфікований аналіз дірок у системі вашої безпеки, витягнув вас із сумнівної колотнечі, допоміг позбутися непотрібної ілюзії. З передостаннім пунктом згоден, вийшло грубувато. Мої вибачення, еньє Колті, — він поклонився максимально витончено. — І потім, я маю серйозний мотив не шкодити вам. Цінних фахівців треба берегти, — він підморгнув і обтрусив пошарпаний сюртук із парою дір на місці ґудзиків. — Пестити й плекати, я навіть сказав би.

— Павич пихатий, — пирхнула вона й відвернулася.

Але... задумалася. Міцно та глибоко, ретельно зважуючи всі «за» та «проти». Едвард подумки похвалив себе: емоції співрозмовниці, всі її сумніви й надії чітко проступили на гарному, хоч і блідому, личку. Вона вагалася, побоюючись втратити можливість, але й вірити йому не поспішала.

— Гаразд, якщо не хочете, я не наполягатиму. Якщо подруга вам справді така дорога, ви докладете всіх зусиль для пошуку розумного зламувача. Гарного вам вечора, еньє, впевнений, ви самі знайдете дорогу назад.

Він розвернувся й навмисне голосно брязнув засувом. Раз.

Відчинив скрипучі двері, шумно вдихнув нічну свіжість. Два.

Зробив крок за поріг, завмер на секунду. Три.

— Стривайте! — долетіло ззаду.

Едвард подумки записав ще один бал на свою користь.

— Обговоримо умови.

Він обернувся, розглядаючи невисоку, тендітну фігурку з руками, упертими в боки у вічній жіночій позі бурхливої незгоди з тим, що відбувається.

— Віддайте мені хронометр на зберігання, я передам вам ключ. Спочатку принесете папери, потім буде ремонт. Якщо провалитеся або притягнете щось не те, угоді кінець. Якщо я виявлю підробку, угоді кінець. Якщо ви хоч звуком, хоч словом розкажете про нашу угоду — знищу вашу коштовність, спаплюжу так, що її і Архітектор часу не відновить. І якщо все пройде гладко, ви більше ніколи не підійдете ані до мене, ані до моїх друзів. Ніколи в житті. Це зрозуміло?

До чого ж їй йшла ця ділова лють! Едвард упіймав себе на думці, що, мабуть, готовий милуватися саме такою версією Грейс Колті.

— Приймається. Давайте сюди ваш ключ.

Стара залізяка миттєво провалилася в підпросторову кишеню.

— А ви віддайте хронометр.

— З чого ви взяли, що я ношу його при собі?

Вона тільки голову до плеча схилила й вибагливо простягла руку.

Золотий ланцюжок, витягнутий з порожнечі, розпрямився з тихим мелодійним дзвоном, важкий кругляк хитнувся маятником, відкидаючи на стіни теплі відблиски. Едвард ступив до дівчини й обережно передав їй свою коштовність. Грейс хвилину зволікала, потім спритно сховала хронометр у власну підпросторову кишеню. Молодець, теж підготувалася.

— Домовилися? — вузька долоня зависла в повітрі.

— Домовилися.

Він обережно стиснув тонкі пальці, струснув долоню, а потім блискавично заклацнув на її зап'ястку тонкий металевий браслет. Вона смикнулася, але, на жаль, занадто пізно: темна металева смужка попливла туманом і ввібралася в шкіру, залишаючи на поверхні витончене татуювання.

— Це ще що за погань?

— Ви ж артефактор, — він застебнув на своїй руці такий самий браслет. — Могли б і здогадатися. Повідець, звичайно.

— Тролев байстрюк, кікіморова дупа, їжак лисий! Зніміть негайно це з мене! — розлютилася вона.

— І не подумаю, — у його голосі прорізалися ті небезпечні нотки, при звуку яких обережні люди воліли замовкнути. Він зробив крок уперед, змусивши її позадкувати. — Ви так мило ставили мені умови, еньє Грейс, так чарівно лякали, що я вирішив підстрахуватися. Тепер ми пов'язані. Здасте мене владі — і я потягну вас за собою. Втечете з моїм хронометром — з-під землі дістану. Наполегливо раджу бути гарною дівчинкою, — він схилився до її обличчя, дівчина судомно проковтнула клубок у горлі. — І не намагайтеся його зняти — без моєї половинки не вийде, а побічні ефекти вам не сподобаються: руки — тонкий інструмент.

— С-с-скотиняко! — з почуттям і повною самовіддачею видихнула вона.

— Професійна, зауважте.

— І навіщо я тільки з вами зв'язалася?

Він знизав плечима, підморгнув і попрямував до виходу.

— Щоби отримати результат. Термін виконання — кілька днів. Я сам знайду вас, Грейс. Живіть поки що спокійно.

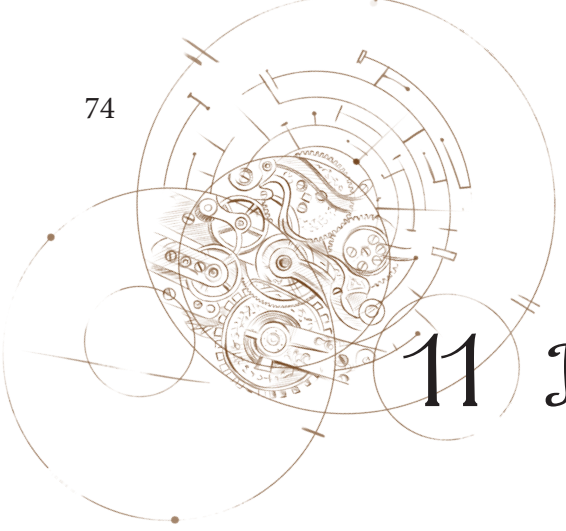

11 Глава

Ніжка в рожевому атласному черевичку відбивала монотонний ритм вже чверть години поспіль. Ідеально рівно, як заводний механізм. Маленький бантик, розшитий алмазною крихтою, переливався на сонці всіма кольорами веселки. По плетених меблях зимового саду танцювали різноколірні сонячні зайчики, у пишній кроні доглянутих домашніх пальм ніжно цвірінькали співочі птахи, проте господиня всієї цієї розкоші, леді Марсела Вальс, перебувала в огидному настрої.

Вона витягла з непримітної кишені в складках спідниці мініатюрний годинник, глянула на циферблат і невдоволено скривилася. Хорас Гейб спізнювався вже більш ніж на двадцять хвилин, що навіть для нього було верхом безтактності. Донедавна шеф-покровитель академії та за сумісництвом покровитель самої Марсели цінував домовленості та терміни. Донедавна… Так.

Мабуть, зараз Марсела була змушена визнати, що дивацтва в поведінці коханця почали з'являтися досить давно. По крапельці, тонкими рисочками, крихітними нісенітницями, але досить регулярно. Спільні виходи у світ, дорогі подарунки, розважальні прогулянки за місто — це все відвернуло увагу Марсели від головного й не дало вчасно помітити: Хорас почав вислизати з її міцних обіймів.

Марсела встала й пройшлася по оранжереї, ловлячи в начищеному склі своє відображення. Бездоганне, як і завжди, спокусливе, хвилююче-привабливе й безневинне водночас. Ідеальне для зустрічі з коханцем, який ось-ось оголосить привселюдно про майбутнє весілля.

О ні, не з нею, прекрасною світською королевою і грозою сто-

личних панянок, віконтесою Дюарі, колишньою фавориткою його величності Кредігуса Мейба П'ятого, а з деякою жінкою, за ім'я якої Марселі довелося викласти кругленьку суму секретареві Хораса.

— Ви не помилилися? — леді спохмурніла, насупивши ідеально вищипані й підведені брови, коли прочитала копію листа, надісланого Хорасом своїй матінці. — Це більш ніж дивний вибір. Він міг запропонувати руку будь-якій леді, а вибрав цю… цю… — вона зробила зневажливу міну й легким клацанням пальців відправила листа в камін, — …слів немає.

— Жодної помилки, — трохи вклонився секретар. — Про що б не говорили дурнуваті пліткарі, саме вона стане новою леді Гейб.

— Кумедно. Втім, це ми ще подивимося, — тихенько зауважила Марсела, жестом відпускаючи секретаря. — Оплату вам надішлють увечері. Дякую.

Зрозуміло, вона нікому не розповіла, що знає плани свого покровителя. Сльози безсилля залишилися таємницею для всіх, крім атласних подушок у спальні, а споконвічний страх залишитися однією був безжально загнаний у найдальші закутки душі. Слабкість та розчарування — не те, чим Марсела збиралася утримувати Хораса. А ось сукні в її гардеробі стали трохи провокаційнішими, та спільні з коханцем ночі — набагато спекотнішими. На якийсь час це дало їй ілюзію безпеки, але від усвідомлення того, що вічного кохання все одно не буває, хотілося вити вовком.

Казка, прикрашена трояндами та діамантами, мала дійти до логічного завершення, і леді Марсела мала серйозні підстави вважати, що станеться це зо дня на день.

— Вибач за запізнення, люба.

Вона, як і багато разів до цього, не почула його м'яких кроків, лише злегка здригнулася від раптового гарячого поцілунку, що обпалив оголену шию.

— Я не серджуся.

Тонкі пальчики ніжно пройшлися його щокою, грайливо торкнулися губ, але тут же відсторонилися. «Сьогодні, — з болем зауважила Марсела, вивчаючи знайоме до останньої рисочки обличчя шефа-покровителя. — Він вибрав саме цей день, щоб розповісти».

І виявилася правою. Легкі зауваження ні про що, кілька звичних

компліментів, пара жартів, тобто світська бесіда в кращих її проявах, змінилися міркуваннями про покликання та обов'язок.

— Знаєш, Марсело, іноді мені здається, що я недостатньо ціную те, що маю. Забуваю, як важливо приділяти увагу справді близьким людям. Думаю, настав час це виправити.

Він дістав вузьку оксамитову коробочку й опустив її на стіл, якраз між фруктами, кремовими тістечками на тарілці та порцеляновими чашками.

Марсела зніяковіло посміхнулася й відчинила кришку. На темному оксамиті діамантовим розсипом сяяло розкішне кольє з єдиним краплеподібним рубіном у самому центрі. «Ну, от і прощальний дар. Відкуп та вибачення за те, що буде сказано після», — подумки зітхнула красуня.

— Дозволь мені, — Хорас підвівся й хазяйським жестом підхопив кольє, потім допоміг Марселі підвестися. — Дивовижна краса справжньої коштовності має бути підкреслена блиском земних каменів.

Звісно, він начебто випадково доторкнувся до ніжної шийки та напівоголених плечей. І звісно, вона трохи здригнулася від цієї несподіваної ласки. Ритуал був дотриманий повною мірою, червоний камінчик зайняв призначене йому місце, підкресливши витонченість ключиць і спокусливо вказуючи на низьке декольте.

— Однак у мене є і сумні новини, — Хорас зітхнув і хотів уже перейти до суті, але Марсела випередила його, м'яко торкнувшись пальчиком з ідеальним манікюром його губ.

— Не муч себе, я знаю, коханий, — муркотнула вона зворушливим голосом. — Ти не вільний у своїх рішеннях. Титул накладає на тебе обов'язки, особливо перед сім'єю.

— Хіба ти не ображаєшся? — його руки якось непомітно перекочували на її талію, притягли, не даючи відступити.

— Ні в якому разі, — посміхнулася вона. — Образи — це для простолюдинів та черні. А я леді, до того ж люблю тебе й підтримую будь-яке твоє рішення.

— Навіть весілля з іншою? — обережно уточнив він.

— Особливо його, — вона поклала руки на його груди, ковзнула пальцями під поли молочного сюртука, пробіглася кігтиками по

шовку жилета, тонкій тканині сорочки, дражнячи й провокуючи одночасно. — Ти повинен досягати й завойовувати, мій вогняний леве, — вона злегка прикусила губу й трохи закинула голову, дозволяючи йому помилуватися витонченою шиєю. — Одного дня ти успадкуєш усе, чого досяг твій батько, а це чимало. Шлюб має зміцнити твій високий статус, а не послабити його. Його величність не має синів, думаю, таємниця, хто стане наступним монархом, не така вже й таємниця.

— Не квап події. Кредігус не хоче підписувати наказ про призначення спадкоємця. Він щось затіяв, — зауважив Хорас. — Усю таємну службу підняв дибки, ледве землю носом не риє, шукає щось.

— Упевнений, що не когось? — уточнила красуня, шумно вдихаючи аромат його парфумів. Бентежний, солодкий, із терпкою ноткою. Як же вона нудьгуватиме без цієї гострої солодкості!

— Гарне запитання… До чого воно?

Вона трохи відсторонилася, подарувавши коханцю поблажливий погляд. Потім намотала на палець золотисте пасмо його кучерів, змусивши Хораса схилитися нижче.

— Я знаю про короля багато особистого, мій любий. Дуже особистого. Наприклад, що, попри відсутність дітей, кохання, те саме величезне й чисте, про яке складають пісні, у житті монарха все ж було. Давно, ще в молодості. Не знаю, чи були в тієї інтрижки наслідки, але… будь уважний і не загуби свого щасливого квитка.

Обличчя Хораса на мить скам'яніло, і плечі світської красуні виявилися затиснуті зовсім не любовною хваткою.

— Чому ти це кажеш?

— Бо хочу тобі добра, любий, — вона м'яко поклала свою долоню поверх його. — Я вмію думати наперед та обирати друзів. У нас обох блискуче майбутнє. Разом або окремо, не має значення. Хоча впевнена, якщо через якийсь час ми обоє захочемо продовжити знайомство, така дрібниця, як шлюб, не стане перешкодою. Тільки пообіцяй мені дещо.

Вона спритно позбавила його сюртука й почала розстібати ґудзики сорочки. Одну за одною, навмисне повільно, ніби насміхаючись.

— Що саме?

Він потягнув край пишної мереживної спідниці вгору, торкнув-

ся витонченої ніжки в білій панчосі. Дихання Марсели збилося, по оранжереї прокотився півстогін-півзітхання, коли губи Хораса проклали доріжку поцілунків до пишних грудей.

— Що залишишся моїм другом. І… не станеш постійно одягати уніформу своєї служби, — посміхнулася вона. — Тобі не йдуть темні тони.

— Ти завжди зможеш зняти з мене будь-який одяг, — пообіцяв він, підхоплюючи коханку на руки.

Світ зрадливо хитнувся, але Хорас вже опустив Марселу на широкий садовий диван із подушками. Його руки знову ковзнули під спідниці, пройшлися вище за мереживні підв'язки, обхопили округлі стегна. Фривольна забава перетворилася на цілком конкретний намір.

— Мабуть, займуся цим просто зараз, — видихнула вона, вигинаючись йому назустріч. — І прямо тут!

***

Приблизно через пів години, коли цілком задоволені життям коханці попрощалися, Марсела дотяглася до срібного дзвіночка на столику й дзенькнула в нього не по-жіночому наполегливо. На звук з'явилася зовсім не покоївка або хтось із домашньої прислуги, а чоловік, одягнений у непримітний сірий одяг.

— Чув?

— Так.

— Що скажеш?

— Він знає, що відбувається. Модуляція голосу та різкі зміни в поведінці, коли ви згадали ту давню історію, підтверджують мої здогади. Можливо, поки не уявляє, що шукати, але знає, що підозри небезпідставні.

— От і я так думаю, — Марсела сіла зручніше, старанно поправила підв'язки на панчохах, нітрохи не бентежачись того погляду, яким її нагородив чоловік у сірому. Потім розправила й опустила спідниці, підібрала з підлоги черевички з алмазними бантиками, нашвидкуруч підколола шпильками каштанові локони, що розпустилися. — Нехай за Хорасом уважно стежать, гадаю, з його можливостями та

моїми знаннями ми встигнемо дістатися мети раніше за інших.

Вона недбало махнула рукою співрозмовнику, відпускаючи його, але чоловік застиг на місці.

— Моя леді. Якщо ми здобудемо перемогу в цій грі, точніше, коли ми її здобудемо, ви виконаєте свою обіцянку?

Вона встала, неквапливо підійшла до чоловіка, поклала руки йому на плечі, піднялася навшпиньки, щоб дотягнутися до його губ.

— Обов'язково.

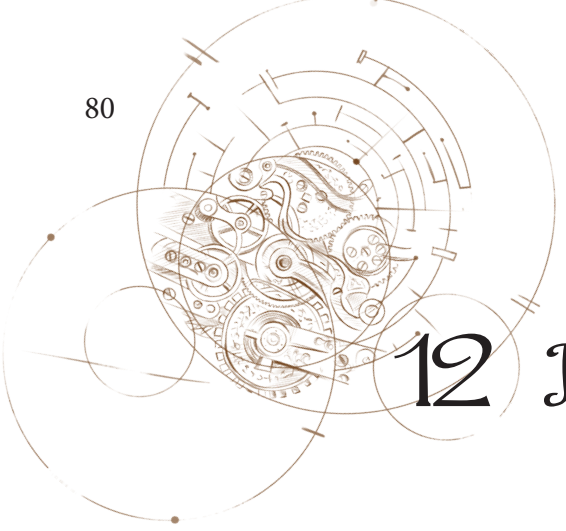

12 Глава

Насамперед слід було вивчити оточення та переконатися, що з моменту його минулих візитів до канцелярії заведений порядок не змінився, як не змінилася й система охорони. Що було б дивно: управління ради Архітекторів та міністерство були скуті бюрократичними перепонами в сотні разів сильнішими, ніж злочинці — кайданами.

Вже кому-кому, а Едварду Лодлі було добре відомо, як легко зламати замки й розімкнути ланцюги, і як складно впоратися з паперовою тяганиною. Як казав покійний дядечко, незмінними в цьому світі залишаються тільки три речі: людська жадібність, таргани в головах та бюрократія.

Довідки від нотаріусів, прохання адвокатів, висновки експертів, численні дозволи, доповнення та уточнення, договори про відстрочку погашення заборгованостей, акти та приписи, витяги з банків та служб контролю, медичні та магічні огляди — ось мала частина паперів, з якими Еду довелося зіткнутися в процесі оформлення спадщини дядька кілька років тому. Боги знають, скільки сил і часу зжерло це безглуздя, тому до канцелярії ради, живого серця королівської машини, у тоді ще свіжоспеченого маркіза Дрейтвінда виробилася стійка й, що кумедно, цілком взаємна відраза.

Ні, сказати, що хтось із цих канцелярських щурів бажав зла особисто йому, байстрюку сестри покійного Арчибальда Лодлі, було не можна. Майже кожен третій співробітник канцелярії висловив юнакові хоч і офіційні, але співчуття. Ось тільки допомогти з оформленням документів на спадщину не поспішав, змушуючи оббивати пороги кабінетів знову й знову. Довідки, печатки, підпи-

си, відривні талони та виписки немов навмисне ховалися в надрах запорошених пилом кабінетів або губилися в архівах.

Скінчилося тим, що гидкий характер юного маркіза проявив себе в найнесподіванішій формі. Від гострих фразочок і єхидних зауважень страждав душевний спокій бравих служителів закону, а неприємності у вигляді зіпсованого дорогого обладнання вперто переслідували всіх, хто не хотів виявити зацікавленості у справі Едварда Лодлі. Кілька місяців мовчазного протистояння завершилися блискучою перемогою маркіза: спадщина була офіційно переоформлена.

І тут Еда чекала неабияка неприємність. Арчибальд, виявляється, вліз у колосальні борги як перед приватними кредиторами, про що юного спадкоємця повідомили заздалегідь, так і перед короною, що стало відкриттям. Сума, вказана на листочку з позначкою «суворо для внутрішнього користування» й засвідчена підписом дядька, викликала в Еда німе захоплення. Це ж як треба було вивернутись, щоб заборгувати стільки?!

Відповіді він так і не дізнався: єдиний дядьків особняк на краю столиці був схожий на прибутковий будинок середнього рівня пошарпаності, документів там не зберігалося взагалі, довірених секретарів старий маркіз не мав, а куховарка у справи господаря не втручалася.

Однак це не мало значення. Едвард і так чудово розумів, що бореться не стільки за символічний титул чи стареньке майно, скільки за добру пам'ять єдиної людини, що була до нього відкритою та щирою.

Попри те, що Едвард був байстрюком.

Попри те, що його народження коштувало життя Елейн, улюбленій сестрі Арчибальда.

Попри те, що хлопчик виявився не просто зірвиголовою за характером, а справжнім покаранням, ганьбою і прокляттям для будь-якого поважного сімейства. Втім, своє таким Арчибальд ніколи не вважав.

— Це вам. Особистий дар вашого дядечка. Наказано вручити після того, як ви залагодите всі формальності.

Старий нотаріус прийшов до особняка наступного ранку після за-

кінчення паперових битв і сунув до рук юнака запечатаний золотим воском щільний картонний пакет.

— Що там? — Едвард зважив пакет на долоні. Той здавався легким та порожнім, тільки в одному куточку лежало щось важке.

— Гадки не маю, — знизав плечима служитель закону.

Усередині виявився золотий кишеньковий годинник і коротка записка: «Подарунок твоєї матері. Використовуй із розумом і не попадайся вартовим, малолітній дурню. Люблю тебе». Дещо дивне побажання від навченого життям аристократа збентежило б будь-кого, крім Едварда. Він надто добре знав пристрасть дядька до різноманітних авантюр і повну зневагу тим, що вважалося належним та пристойним у вищому суспільстві. Суспільство в боргу не залишилося, затаврувавши Арчибальда безумцем.

Гарні були часи. Душевні.

Годинник виявився зовсім не годинником, титул — зручною ширмою, а сам маркіз з'ясував, що балансувати на межі закону та беззаконня надзвичайно вигідно. До того ж його власний магічний потенціал, вперше зіткнувшись із магією часу, суттєво підвищився. Це було дивно, адже навчені маги в один голос стверджували, що дані в юнака дуже посередні. Проте дивитись у зуби подарункам долі — це поганий тон. Дарує — і прекрасно, адже могла б і відібрати. Так що своїм життям Верткий Ед був задоволений, щиро насолоджуючись гостротою відчуттів і абсолютною свободою.

Гризло тільки одне: він не мав жодного уявлення, як такий рідкісний артефакт потрапив до рук матері. Дядько ніколи не говорив про минуле, всі розмови про батьків Еда припиняв на корені, щоразу стверджуючи, що юнаку зарано питати про такі речі, а коли настане час, він сам усе зрозуміє. Тепер питання ставити було нікому, роки йшли, минуле яснішим не ставало, і Верткий Ед твердо вирішив копнути глибше в пошуках хоч якоїсь інформації про сім'ю. Тому бажання Грейс Колті сунути носа в секретний архів виявилося дуже доречним: із ключем шукати приватні записи точно простіше, ніж без нього.

Маркіз нервово сунув руку в порожню кишеню жилета. Без артефакту Ед почував себе якщо не голим, то якимось вразливим. Неприємне відкриття, єдиним плюсом якого було загострення решти почуттів.

З іншого боку, у тому, що хронометр у надійних руках, можна було не сумніватися. Ед мимоволі посміхнувся, згадуючи, як Грейс уперто закушувала губи й відчайдушно брехала, намагаючись відірвати зачарований погляд від старовинного скарбу. Вона точно не передасть хронометр владі, надто вже манить її заборонена магія. Можливо, її витончені пальці вже взялися за виправлення пошкоджених силових потоків, викреслюючи в повітрі незрозумілі решті людей знаки та лінії.

Уявляти Грейс за роботою виявилося несподівано приємно. Майже так само, як відчувати її дотики до свого обличчя та тіла. Так, вимушені й сковані переляком, зовсім не схожі на манірні ласки аристократок чи розв'язні натяки тієї ж Гортензії, але такі живі та справжні! Повні одночасно люті, страху і якоїсь незрозумілої спокуси. Занадто жіночні для тієї, що вперто намагалася говорити лише про пошуки шахрая.

Подумки вилаявши себе за зовсім недоречні міркування, Едвард зосередився на нагальних проблемах. Сонце плавно котилося до обрію, канцелярія мала ось-ось закритися для відвідувачів. Час.

Для впевненості він провів розвідку тричі: двічі в робочий час і один раз ближче до півночі. І лише переконавшись, що все гаразд, взявся за справу.

Потрапити вдень до приймального кабінету було легко. Зробити фіктивну перепустку в закриту частину будівлі — трохи складніше. Пробратися до приватної бібліотеки, оминаючи варту, — досить важко. Зате далі все пішло, як по маслу. Бібліотекарці, що чергувала того вечора, Едвард назвався співробітником відділу обліку й здався досить перспективним в сенсі романтичних стосунків об'єктом. Злегка змінена зовнішність, природна чарівність, пара ненав'язливих знаків уваги — і ось Едварда вже запросили зайти на чай у кімнаті для персоналу.

— Я так люблю нічні чергування, — воркувала доглядачка, дама не юна, але ще досить приваблива. Пухка ручка розливала запашний трав'яний відвар по чашках, на столі красувалася домашня випічка трьох видів, що однозначно служило б аргументом на користь дами, якби Ед був років на десять старшим. — Це так романтично: тиша, напівтемрява, мерехтіння свічок. У нічну зміну бібліотекою

майже ніхто не користується, тож і роботи немає. Є час помріяти в затишній атмосфері.

Вона включила музичний кристал, потім ніби випадково торкнулася руки відвідувача, передаючи цукор, і спалахнула від збентеження, як адептка-першокурсниця. Зітхнула уривчасто, старанно прикриваючи посмішку краєм філіжанки. І Ед не підвів:

— Знаєте, а мені теж подобається усамітнення. Може, потанцюємо? Звичайно, ми не так добре знайомі, щоб я мав право вас запросити, але сьогодні такий дивовижний вечір... Ви ж не відмовитеся?

Він встав і завмер у поклоні, чекаючи на рішення доглядачки. Подумки зазначив, що та досить непогано впоралася з хвилюванням і змусила себе церемонно кивнути, витримавши належну на сумніви паузу. А ось долоню в його простягнуту руку опустила надто поспішно. Зніяковіло ахнула, коли сильна чоловіча рука обхопила її талію. Зойкнула, але покірно пригорнулася до його грудей, старанно відраховуючи кроки.

Вперед назад, знову вперед, поворот, легкий нахил спиною вперед. Вона рухалася досить витончено, Ед навіть запідозрив, що, можливо, недооцінив навички та спритність жінки.

— Ви чудово танцюєте.

— Дякую, — в її голосі пролунали спокусливі нотки. — Ви чудовий партнер.

— Поки що рано робити висновки.

— Так, у нас ще багато часу до світанку, — чуттєво видихнула вона, намагаючись торкнутися його губ. Але раптом збилася з кроку і якось зніяковіло відзначила: — Дихати нема чим, голова паморочиться.

Зупинилася, повернулася до вікна, притиснула кінчики пальців до перенісся — і раптово хитнулась, втрачаючи рівновагу. Едвард глянув на настінний годинник — точно за графіком — і підхопив даму на руки.

— Я щось втомилася, вибачте, — вона несамовито позіхнула. — Дайте мені хвилинку...

І відразу солодко засопіла прямо в нього на руках.

— Чому ж хвилинку, еньє? — Ед опустив свою ношу на диван біля дальньої стіни. — Можете спокійно відпочивати ще п'ять-

шість годин. Здоровий сон, знаєте, — запорука гарного кольору обличчя.

На дивані оглушливо схропнули. Ед подумав секунду й підсунув під голову доглядачки найвищу диванну подушку.

— Так зручніше?

Присів поруч, вийняв із внутрішньої кишені жіночу шпильку, прикрашену мерехтливим червоним каменем, акуратно прилаштував її в пишну зачіску дами, але руку не прибрав, завмер із заплющеними очима.

— Ого! — здивовано зауважив за хвилину. — Воістину, я вас недооцінив. Яка бурхлива та, кхм, зухвала фантазія. Схвалюю, буде що згадати в старості. Гарних вам снів, еньє.

Із цими словами він витяг шпильку й стиснув пальцями камінь. Червона горошинка з тріском лопнула, голову жінки на мить огорнуло напівпрозорим туманом. Доглядачка щасливо посміхнулася уві сні й спокусливо облизнула губи. Ед хитнув головою і підвівся: навіть для нього, давно вже не незайманого хлопця, жіночі фантазії іноді виявлялися одкровенням. Ні-ні, ніякого осуду, смаки у всіх різні, але в коло особисто його інтересів ані чорні корсажі із шипами, ані наручники з ланцюгами, ані шкіряні батоги не входили.

Непотрібний вже чай із сонним зіллям був безжально виплеснутий у камін, чашка — ретельно вимита й наповнена заново. Ед переконався, що в кімнаті не залишилося зайвих речей, потім вийшов. У тому, що жінка не шукатиме його й навіть у розмові з подругами не згадає про його візит, він не сумнівався. Вона віритиме, що бурхливі пристрасті зі сну вирували насправді, причому не лише в службовій кімнаті, а й у підсобці, приміщенні картотеки й навіть на затишних диванчиках читального залу. Дізнайся про це начальство — і прощавай улюблена робота, а в тому, що робота була справді улюблена, Ед тепер не сумнівався.

Настав час йти в закриту частину сховища. На дезактивацію охоронного закляття пішло щонайменше пів години. На огляд рядів і стелажів — ще хвилин двадцять. У процесі пошуку замаскованих дверей довелося обстукати стіни й заглянути під кожну картину, у хід пішли просторові щупи та вимірювач матеріальних перетворень. Крихітний зсув простору знайшовся не будь-де, а прямо в

панорамному вікні.

— Та щоб тебе… — тихо вилаявся маркіз, визираючи на вулицю з висоти четвертого поверху. — Та ви знущаєтесь?

Прилад спалахнув і клацнув шестернями, підтверджуючи наявність підпросторового ходу. Ед відчинив вікно, відступив на крок, склав долоні човником, дочекався, коли в них замерехтить зелений туман, і легенько дмухнув. У порожнечі чітко позначився контур дверей із ручкою та отвором замка.

— Ах ось де, негідник.

Виданий Грейс ключ провернувся в замку без жодного скрипу. Стулка м'яко поїхала вперед, але стала небезпечно прозорою: підпростір неохоче розкривав свої таємниці тривимірному світові. Зв'язок для переходу працював тим нестабільніше, чим ширшим був сам прохід. Власне, із цієї причини зазвичай у підпросторі зберігали лише дрібні предмети: ніхто не хотів втратити, наприклад, руку чи ногу через спонтанне зникнення проходу.

— Ну, якщо взявся, то вже роби.

Ед на мить завмер на краю відчиненого вікна, потім закрив очі й зробив крок.

Слава всім богам, прохід не закрився. Майстерний рівень виконання, можливо, навіть, що до створення дверей приклав руку архітектор простору або архітектор магічних потоків, а то й обидва разом.

Приміщення, в якому опинився Едвард Лодлі, вражало своїми розмірами, а дані, що зберігалися тут, — упорядкованістю. Очевидно, малося на увазі, що сторонніх тут немає і бути не може, тому кожна полиця, ящик і шафа були люб'язно підписані, а в кутку знайшовся затишний диван для читання.

— Нічого собі! — свиснув Ед, завмираючи перед стелажем із позначкою «магія часу».

Необхідні креслення знайшлися в коробці з вензелем, що більше нагадував вир, ніж звичайні знаки магічної ради. Коло передбачень Ед бачив багато разів, переплутати цю монструозну конструкцію із шестерень, відлитих із золота та міді обручів, пружин, мармурових постаментів та кованих маятників із чимось іншим було неможливо.

— Сподіваюся, це вичерпна для дослідження інформація.

Ед акуратно переклав здобич у своє таємне сховище й рішуче попрямував до картотеки з підписом «Родоводи та генеалогія». Знайти своє прізвище в списку не склало труднощів, так само як і відшукати на загальних полицях кволу теку під відповідним картотеці номером.

Сім'я Еда давністю не відрізнялася, тому відомостей в архіві зберігалося очікувано мало. Недавні історичні зведення Еда не цікавили, погляд затримався лише на аркуші із заголовком «Арчибальд Лодлі». Нижче сухо й коротко слідували основні віхи біографії дядечка, перелік майна та боргів, навпроти кожного рядка стояв штамп «погашено правонаступником» або «успадковано правонаступником».

На окремому аркуші лежав портрет дядька: усміхнене повне обличчя, ніс із легкою горбинкою, лукаві зморшки біля губ, розсипані безладно кучері. Невідомий художник декількома темними рисочками туші відтінив шляхетну сивину та темні очі. Добрі, люблячі, такі рідні.

Елейн Лодлі — значилося на наступній сторінці. Ед квапливо перегорнув далі в пошуках портрета: з пожовклого паперу на нього дивилася мила життєрадісна дівчина, зовсім ще юна та ніжна. Кучеряве волосся, родинний ніс із ледь помітною горбинкою, ямочки на щоках, пустотлива посмішка. Знайома та незнайома одночасно. Віддалено її риси вгадувалися в самому Едварді, але очевидно, що син набагато більше був схожий на невідомого батька, ніж на матір та її рідню.

Ед ласкаво провів пальцем по малюнку, гірко посміхнувся й різко перегорнув сторінку: сухий канцелярський текст — найкращий порятунок від хворобливих спогадів. Елейн, виявляється, встигла закінчити школу благородних дівиць і вступити до академії Змінної магії Інвертроуса, проте відразу після балу-маскараду дебютантів подала прохання про навчання вдома. У шлюбі не перебувала. Померла за загадкових обставин у неповні двадцять, причина смерті — гостре магічне виснаження, спричинене пологами. Справа розслідувана Морренсі та Гейбом, проте закрита через брак даних та відсутність складу злочину. Похована в родовому склепі.

Стоп.

Ед ще раз перечитав останні рядки. Про таке трактування причини смерті Елейн він чув уперше. Магічну несумісність матері та майбутньої дитини, як правило, визначали на ранніх термінах вагітності та організовували кваліфіковану медичну підтримку. А як інакше, якщо в країні живуть маги різних напрямків, і шлюб між некромантом і жрицею світла не така вже й рідкість? Звичайно, не без складнощів, але подібний конфлікт зазвичай вирішувався простим носінням амулетів або тимчасовим призначенням спеціальних дезактиваторів.

Магічне виснаження означало лише одне: тривалу й усвідомлену відмову від допомоги лікарів та магів. Але з якою метою? Навіщо? Не здогадатися про відторгнення магії Елейн не могла, але мовчала. Соромилася незаконної дитини? Чому тоді не позбулася? У цьому не було б зовсім нічого дивного навіть для шляхетної леді.

Ще раз глянувши на дати, Ед змушений був визнати, що мати планувала зберегти вагітність, тому й просила про навчання вдома. Чекала, що батько дитини схаменеться й узаконить їхні стосунки? Сподівалася розтопити серце невідомого коханця виглядом верескливого малюка або…

Боялася.

Ні, не засудження суспільства, глузувань чи зневаги. Від раптового припущення Еду стало погано: вона знала щось важливе про майбутню дитину, і це щось мало залишитися в найсуворішій таємниці від усіх навіть із ризиком для її, Елейн, життя. Причин побоюватися за долю немовляти Ед тільки за хвилину міг назвати кілька: надто високий титул батька та небажаність наявності байстрюків, ревнощі з боку іншої жінки, що теж не рідкість серед аристократії, і, нарешті, магічні особливості ненародженої дитини.

Останній пункт, особливо в комплекті зі спадщиною-хронометром, що взявся невідомо звідки, і дивною зміною магічного потенціалу самого Еда, виглядав підозріло. Втім, як і прізвище Гейба, надто знайоме всьому Ареону. Цікаво, чому друг тоді ще не короля, але спадкоємця трону, особисто займався рядовим розслідуванням?

— Майбутній канцлер і Морренсі… — Едвард квапливо відібрав потрібні аркуші й повернув решту на місце. Перше правило розумного злодія: не бери зайвого. Нестачу теки виявити легше, ніж від-

сутність пари сторінок із неї. — І хто ж ти такий, Морренсі? Зараз з'ясуємо.

Але повернутися до картотеки Ед не встиг. За спиною щось тихо клацнуло, по приміщенню пройшов ледь відчутний вітерець. Маркіз обернувся до входу й одразу ковзнув геть: у примарних дверях з'явилися два силуети.

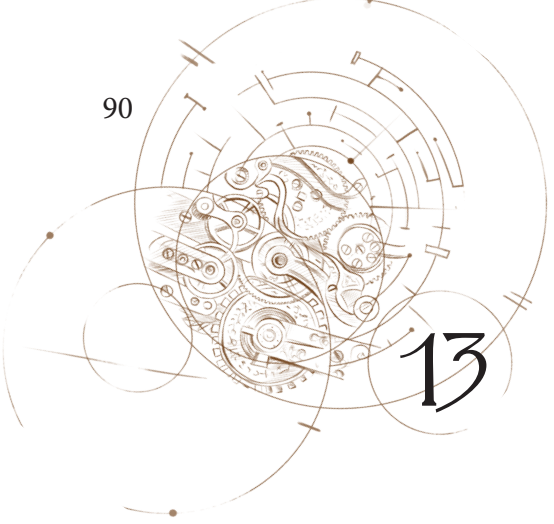

13 Глава

Сховатися довелося максимально швидко, на мить Ед навіть злякався, що його помітять. Врятувала випадковість: двом візитерам було не до полювання за злочинцями, і Едвардові вистачило часу втиснутися у вузький простір між шафою та стіною. Втекти далі він би банально не встиг, а прокрадатися до виходу, минаючи порожній простір за спинами двох потенційних свідків, — той іще ризик. Залишалося тільки сподіватися, що візитери не затримаються надовго, візьмуть бажане та підуть.

— Чи є новини у справі про кохання по-королівськи? — поцікавився підозріло знайомий голос.

— Як ви й припускали, вони справді шукають жінку. Підняли всіх на ноги, перерили архіви. Втім, здається, безрезультатно.

— Здається?

— Складно напевно стверджувати. Ми шукаємо відомості, мілорде, — другий співрозмовник явно нервував. — Але справа під контролем таємної служби, на ній гриф суворої таємності, а ви наказали діяти обережно.

Ед акуратно визирнув із запиленої щілини, де повернутись або хоча б вдихнути було складно. Хораса Гейба він впізнав одразу: давній, хоч і не близький знайомий, який із недавнього часу отримав посаду в слідчому відділі департаменту магічного контролю. А ось друга людина стояла до укриття спиною. Середній зріст, середня комплекція, тихий голос. Професійно ніякий суб'єкт, один із тих, кого вчать бути непомітними.

— Це не скасовує того, що мені потрібні факти. Хто вона?

— У тому й загадка: ніхто, включно з його величністю, не знає. Ні

імені, ні прізвища. Впевнено можу стверджувати тільки те, що справа стосується подій, що відбулися близько двадцяти восьми років тому.

— Звідки така точність?

— Король провів справжню ревізію документів того періоду: газетних випусків, офіційних представлень до палацу, особливо — судових протоколів.

— Кумедно, — Хорас у задумі пройшов уздовж стелажів, стираючи пилюку з полинялих корінців. — Навіщо шукати давно втрачене кохання в юридичних паперах? Нашого монарха спіткала фатальна пристрасть до злочинниці?

Ед легенько посміхнувся: ну й король, у тихому вирі чого тільки не водиться! Ось із чиєї легкої руки, мабуть, служба контролю почала звертатися до вільних найманців. У боротьбі за щастя держави (неважливо, ким і як визначене) усі засоби допустимі.

— Сподівався, що ви згадаєте щось важливе, переглянувши записи, які я підготував, — продовжив безіменний чоловік, викладаючи на стіл кілька тек. — Або, вибачте мою зухвалість, зможете ненав'язливо розпитати канцлера. Вони з королем у приятельських стосунках, впевнений, лорд Луїс у курсі того, що відбувається.

— Батько тримає все в найсуворішій таємниці. Навіть від мене, — у голосі Хораса прозвучало погано приховане роздратування. — Вважає беззубим цуценям, що не заслуговує на довіру, або ж конкурентом, що надто подорослішав, не знаю. Але факт залишається фактом: від цієї інформації мене відрізано.

Співрозмовник Хораса зніяковіло кашлянув, ніби вирішив, що краще тему не розвивати.

— Гаразд. Забудь, — Хорас стомлено потер перенісся. — Сам перевірю. А що в другій справі, за магією часу й Грейс Колті?

Ед смикнувся від несподіванки й весь перетворився на слух.

— О! Тут цікавіше, — одразу пожвавішав чоловік. — Перевірка нічого не знайшла, але ми залишили в крамниці замасковані активатори. Якщо до рук еньї потрапить робочий артефакт часу, ми дізнаємося про це негайно.

Троляча дупа! А ось це зовсім не та новина, яка додає впевненості в завтрашньому дні. Ед прикусив від досади губи: ідіот, знав же, що в крамниці нишпорили слідчі, повинен був перевірити приміщення.

щення ще раз, перш ніж віддавати свій найбільший скарб у чужі руки. Тепер думка про те, що енья Колті може розпочинати ремонт, перестала здаватися такою приємною. Мало того, якщо Грейс активує хронометр, вона матиме дуже серйозні проблеми. І потягне за собою його. Твою ж…

— Добре. Дайте мені сигнальний блок. Інші нічого не помітили?

— Звичайно, ні. Ілюзіоніста я підібрав сам, тямущий хлопець і стежить за репутацією. Але якщо дозволите питання: ви впевнені, що це має сенс? Крамниця Колті — одна з десятків подібних і нічим не примітна, як і її господиня.

— Грейс — найкращий дипломований інтуїт столиці, а працює на околицях. Експерти стверджують, що останній сплеск магії був спотворений. Можливо, артефакт, яким скористався зловмисник, пошкоджено. Хто, крім інтуїта, зможе його полагодити? Точніше, хто, крім інтуїта, який і так балансує на межі закону, візьметься за таку справу?

— Тоді чому не заарештувати її одразу? Встановити стеження, взяти на місці злочину.

— Мені потрібен маг, а не ремонтник, — поблажливо пояснив Хорас. — І потрібен мені особисто, а не закону та королю. Він мій, і до речі ваш також, шанс досягти підвищення. Небезпечну дичину легше зловити на наживку, ніж викурювати з укриття. Було б простіше, якби Колті погодилася співпрацювати, але тепер доведеться чимось жертвувати. Або кимось. Проте енья — подруга леді Вів'єн та моя колишня пасія, не хочу вчиняти гучних скандалів. З нею я сам все залагоджу, приватно. Вона мовчатиме.

— В якому сенсі? — обережно перепитав чоловік.

— О, не переймайтеся, то моя справа.

На обличчі Хораса з'явилася настільки неприємна усмішка, що навіть Еду стало ніяково. З таким гидким виразом обличчя зазвичай міркують не про колишніх коханих, а про сміття під ногами чи корм для ручних монстрів. Що, беручи до уваги репутацію та методи Хораса, звучало погрозливо. Звичайно, норов у Грейс той ще зухвалий і провокаційний, у чомусь дратівливий і небезпечний. Але ж вона вільна молода жінка, нікому й нічим не зобов'язана. Красива, до того ж розумна, погляд такий... вогнем обпалює.

Ед насупився, намагаючись позбутися непрошених співчуття та тривоги, і непомітно відступив на крок у тінь. Притулився спиною до холодного каменю, намагаючись зрозуміти, що ж не так. Так, інформацію про стеження ігнорувати не можна — це пряма загроза йому особисто. Однак, якщо бути чесним до кінця, у глибині душі ворухнулося щось несподіване.

Яка йому справа до Ґрейс? Уява одразу підсунула спогад про вимушені обійми в напівтемному приміщенні, її тремтіння й ледь помітний квітковий аромат волосся. Ед уперто мотнув головою: енья Колті не безневинна випускниця монастирської школи, та й із Хорасом знайома ближче за багатьох. Сама викрутиться. І тут же скривився: совість не забула нагадати, що цього разу йшлося не про сердечні справи. І втягнув її в ці справи саме він, Верткий Ед. І зовсім не з доброти душевної.

— Поки що все, можете йти.

Чоловік вклонився й пішов геть, а ось Хорас, на жаль, схоже, вирішив зайнятися читанням прямо зараз. Покинути укриття було неможливо, доведеться чекати, коли аристократичний гад закінчить із паперами чи банально вийде по нужді. А доти — терпляче прораховувати шляхи відступу.

Ед нервово торкнувся браслета на руці — той був темним і сигналу тривоги не подавав, поки все гаразд, але... От лайно! Адже дівчині правда загрожує небезпека: такі, як Хорас, не зважають на дрібниці на кшталт слуг, молодших за титулом, простолюдинів, а тим більше артефакторів чи найманців. Будуть допити, дізнання. Звинувачення у використанні магії часу так просто не позбутися, не кажучи вже про те, що зі свободою доведеться попрощатися. І добре, якщо тільки з нею. І добре, якщо тільки йому.

Хвилини, здається, розтяглися у вічність. Не можна просто стояти й чекати! Ед озирнувся, вираховуючи відстань і час, потрібний, щоб дістатися до дверей, потім вийняв із кишені запаяне в металеву кулю заклинання. «Вітер» — дрібниця, що дозволяє в потрібний момент підняти з бруківки сміття й пил, заліпивши очі переслідувачам. У закритому приміщенні такого ефекту не буде, але відвернути увагу може.

Прицілившись так, щоб кулька покотилася якнайдалі, Ед метнув

заклинання в бік відкритих полиць біля дальньої стіни. Три, два, один... З легким шурхотом посипалися потривожені раптовим поривом вітру папери.

— Хто там? — одразу озирнувся Хорас. Перед ним миттєво розсипався ворох щитів. Досвідчений гад, якщо одним клацанням пальців уміє виставляти такий захист.

Лорд Гейб підвівся з дивана й попрямував у бік шуму, а Ед рвонув до виходу, ховаючись у напівтемряві не гірше за дикого кота. Лише кілька ударів серця — і ось уже примарні двері. На мить перед обличчям майнуло відчинене вікно, дихнуло нічним холодом і вогкістю, а наступної секунди під ногами опинився м'який ворс килима.

А тепер геть звідси. Ед поспішно пройшов приймальню й робоче крило, але виходити до центральних сходів не став — дванадцята ночі, час зміни варти — і звернув до балкона. Ласо слухняно обвилося навколо товстої колони, Ед одним махом перебрався через огорожу й глянув униз, вибираючи найзручнішу точку для приземлення.

— Гей! Стій! — раптом хльоснуло ззаду. — Ану, повернися й руки тримай так, щоб я бачив!

Швидкий погляд за плече — схоже, його таки помітили. Неподалік завмер охоронець, хлопчик-першорічка з тих, хто виконання обов'язку шанує понад власне життя й здоров'я. Хто ж наказує злочинцеві раніше, ніж дістане хоча б одне атакувальне заклинання?

Ед змахнув рукою на прощання. Мотузка слухняно ковзнула через спеціальне кільце на поясі, земля плавно рушила назустріч.

— Стій, я кому сказав! — верещали зверху.

Щось коротко свиснуло, під лівою лопаткою розтікся гострий біль. Приземлення вийшло дещо жорсткіше за заплановане. Ед перекотився через голову, скочив на ноги, різким рухом зірвав ласо й кинувся в рятівну темряву провулка. На що б там не сподівався вартовий, у знанні вулиць йому з Вертким Едом змагатися не до снаги.

Тепер з усіх ніг до Грейс. Спочатку переконатися, що вона не чіпала хронометр, та попередити про небезпеку, а потім зняти активатори. Хоч би в останню мить все не пішло псові під хвіст! От же дідько! Бігом!

ЗМІСТ

Глава 1 ..... **3**

Глава 2 ..... **9**

Глава 3 ..... **17**

Глава 4 ..... **32**

Глава 5 ..... **37**

Глава 6 ..... **43**

Глава 7 ..... **46**

Глава 8 ..... **52**

Глава 9 ..... **58**

Глава 10 ..... **67**

Глава 11 ..... **74**

Глава 12 ..... **80**

Глава 13 ..... **90**

Глава 14 ..... **96**

Глава 15 ..... **103**

Глава 16 ..... **113**

Глава 17 ..... **123**

Глава 18 ..... **135**

ЗМІСТ

Глава 19 ..... **143**

Глава 20 ..... **155**

Глава 21 ..... **162**

Глава 22 ..... **166**

Глава 23 ..... **174**

Глава 24 ..... **183**

Глава 25 ..... **194**

Глава 26 ..... **202**

Глава 27 ..... **213**

Глава 28 ..... **222**

Глава 29 ..... **232**

Глава 30 ..... **247**

Глава 31 ..... **257**

Глава 32 ..... **274**

Глава 33 ..... **284**

Глава 34 ..... **294**

Епілог **302**

Марсела, море, марсала. Бонус **309**

Літературно-художнє видання

Анні Кос

Редактор та коректор
Драгомірова О.
Макет на мистецьке оформлення
Боднарук А.

Видавництво «Діса плюс»
Тел.(057) 768-03-15
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєструвидавців, виготівників та розповсьюджувачів видадавчої продукції: серія ДК № 4047 від 15.04.2011 р.

Підписано до друку 11.09.2024
Формат видання 60х90/16. Папір офсетний.
Друк цифровий. Ум. друк. арк. 20

Надруковано в UNISOFT
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13б
www.digital.unisoft.ua
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.

Для зв'язку з авторкою можна звернутися за такою адресою:
anna.kosatkina@gmail.com